ЛЮТИЙ
1978
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 4 (1022)
Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Бувають випадки, коли цінні винаходи й раціоналізаторські пропозиції через формально-бюрократичне ставлення до них у деяких відомствах подовгу не впроваджуються у виробництво.

(З листів до редакції).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

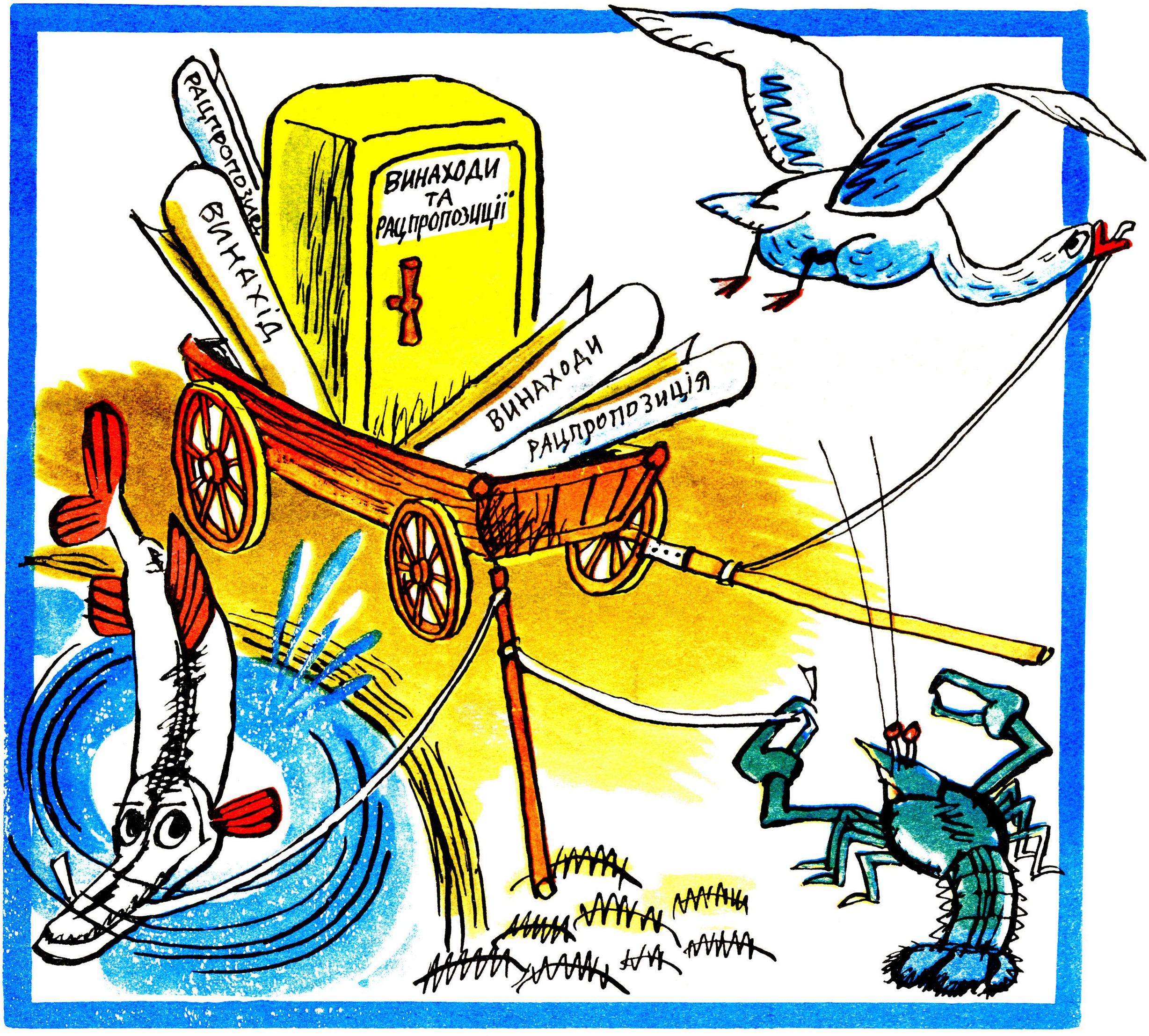

А віз і нині там...

МУЖНІЙ, В БОЯХ НАРОДЖЕНА!

Славним Радянським Збройним Силам на перше 60-ліття — моє дружнє послання

Сьогодні
в Армії Радянській —
солідна кругла дата...
Візьму я до пера
перчанського
ще й автомат солдата!

Піду і стану
в лави доблесні —
од війн охороняти
міста і села,
сині проліски
і мирний сон дитяти.

І хоч не звик я
славословити
й покроплювать єлеєм,
та все ж дозвольте
поздоровити
зі славним ювілеєм:

вас, піхотинці
і ракетники,
десантники й мінери,
артилеристи
й кулеметники,
пілоти і саперні

Вас, пеленгатори й зенітники,
підводники й танкісти,
парашутисти і розвідники,
механіки й радисти!

Вас, рядові
і сиві маршали,—
солдати й командири!
Руками зміцнюється
вашими
надійна справа миру.

Такої сили ще не знайдено,
щоб нашу міць здолати!
Панове недруги,
давайте-но
спокійно розмовляти.

За стіл переговорів сядемо,
до націй всіх —
з любов'ю.
А гратись зброєю —
не радимо:
шкідливо для здоров'я!

Ну, а як хтось
ще сумнівається,
чи маєм досить сили,—
нехай спочатку поспитається
у тих, кого ми били!

Були голодні
і роззуті ми,—
та вже й тоді, панове,
з полками ситими і лютими
вели круті розмови!

Вели — із кайзером,
з Антантами,
вели — із біляками...
Тікали,
разом з окупантами,
петлюри з колчаками!

Кивали
самураї п'ятами,
та так, що аж куріло...
І гидь фашистську
в сорок п'ятому
в Берліні ми добили!

Покриті
братськими могилами
вершини й перелоги...
Ми голови над вами схилимо,
герої Перемоги!

Зіллємся ж
в поступі могутньому,
і юнь, і ветерани,—
щоб сліз вдовиних
у майбутньому
жінки не утирали!

Хай ваші рідні
усміхаються
і горя хай не знають,
і наречені дочекаються
отих, кого чекають!

Всі побажання нині гарні я
зібрав докупи щиро...
Живи й мужній, Радянська Армію,
в ім'я свободи й миру!

Від щирого серця
вашого ПЕРЦЯ.

Ті самі гості — в ту саму хату

Вам доводилося, шановні читачі, гасати по книжкових магазинах у пошуках потрібного видання? Якщо доводилося, то ви, певно, знаєте, яким безпородним і нікчемним себе почуваєш, коли у відповідь на всі благання продавець, дивлячись кудись за вікно, байдуже кидає: «Ні, нема». В той же час вам достеменно відомо, що енну кількість примірників даної книги завезли з бази лише сьогодні вранці і їх ще ніяк не могли розпродати.

Що в такому випадку залишається робити? Єдине — битися головою об прилавок. Але користь від цього буде тільки тоді, коли вам пощастить його пробити і крізь утворений пролам зазирнути в інтимний підприлавковий напівморок. Ось там і побачите до зарізу потрібну вам книжку...

Зрозуміло, не всюди у книгарнях вдаються до приховування літератури під прилавок, де її тримають для друзів, приятелів і просто добрих знайомих. А от у Львові — вдавались. Принаймні, не менше третини книжкових магазинів, як встановили представники держторгінспекції, мали сховану під прилавками — або ж, за виразом місцевих книголюбів, «під лядою» — популярну літературу. Про це й розповів наш львівський кореспондент Володимир Пальцун у фейлетоні, що так і називався — «Пароль під ляду» і був опублікований у 13-му номері «Перця» за 1977 рік.

Фейлетон викликав чимало відгуків, автори яких — щирі книголюби, котрим не раз доводилося вдаватися до описаного вище болючого способу виявлення підлядних книжок, — одностайно схвалили виступ журналу. Заслужений діяч мистецтв УРСР скульптор Д. Крвавич, зауваживши, зокрема, що навколо книжкової торгівлі у Львові панує «якийсь нездоровий ажіотаж», зазначив, що «справа варта того, щоб у ній грунтовно розібратись». Редакція погодилась із цією думкою і звернулася до відповідних організацій з проханням саме так і розібратися — грунтовно.

І от, поки відповідні організації розбиралися, а Перець терпляче ждав наслідків, до редакції сипонула ще одна порція відгуків — тепер уже зовсім протилежного змісту. Судячи з усього, їх авторам ніколи не доводилося битися об прилавок, бо вони гнівно затаврували як самий фейлетон, так і персонально фейлетоніста, і грудьми стали на захист двох завідуючих магазинами: № 15 — І. М. Скицької та № 27 — Л. Ф. Бабаєвої, — про яких теж згадувалося в журналі.

«Ми добре знайомі з сумлінною пАрацею колективу продавців магазину, керованого тов. Скицькою, — темпераментно заявляла група викладачів Львівського училища прикладного мистецтва, до складу якої увійшли В. Трофимлюк, О. Кучинський, С. Гарматюк, Л. Кравчук, В. Єлизаров, С. Костирко, Я. Лоза, І. Залокоцький, Т. Драган, В. Рудько, Б. Стельмах. Далі без ніякого переходу шановні викладачі радісно сповіщали: — У нас в училищі діє лоток на громадських засадах, який очолює викладач скульптури тов. Лоза», — а наприкінці вимагали вжити «відповідних заходів по даній статті».

Представники Львівського філіалу академічного інституту математики та Львівського політехнічного інституту М. Лучка, І. Курило, Я. Лопушанський, Б. Носалик, В. Герасимчук і В. Чекурін настійно рекомендували Перцеві «виправити помилку і вибачитися перед незаслужено ображеним колективом» і особисто І. М. Скицькою. Старший викладач Львівського університету В. Мойсеєнко категорично запевняв, що «факти, наведені у статті, не відповідають дійсному станові речей», позаяк у магазині № 15 «любовно оформлені інтер'єри та прилавки», за одним рипом інформував редакцію про те, що йому «дороге ім'я тов. Скицької» і прозоро натякав на необхідність офіційного спростування фейлетону. Доцент інституту прикладного та декоративного мистецтва В. Овсійчук, дорікнувши Перцеві за непродуманий виступ, особливо відзначив той факт, що «І. М. Скицька знає багатьох викладачів і постійно йде їм назустріч».

Кілька відвертих і принципових слів сказала про себе й сама І. М. Скицька. У своєму листі вона, зокрема, довела до відома редакції, що «книгарня № 15 користується великою популярністю не тільки у нашому місті, але й за межами республіки», після чого заявила: «Я горджусь тим, що знаю декілька іноземних мов і читаю цими мовами».

Л. Ф. Бабаєва про себе нічого не писала, але на її захист теж було організовано досить сильну групу спростувачів. Серед них — шановні старші редактори І. Гущак, В. Колодій і просто редактор видавництва «Каменяр» Г. Кузовкін («Л. Ф. Бабаєва організує збирання тиражів на книги поетів»), працівники обласної бібліотеки для дітей В. Нечаєвська та Л. Криворучко («в магазині зі смаком оформлені книжкові виставки»), анонімна — оскільки під листом немає жодного підпису — президія правління Львівського відділення товариства книголюбів («Л. Ф. Бабаєву НЕБРЕЖНО і безпідставно піддали огуді»), а також той же таки доцент В. Овсійчук («цю людину потрібно дуже шанувати, бо вона... зробила незграбне приміщення привітним, затишним, ...своїми руками розвела квіти...»).

Мовби підсумовуючи сказане авторами всіх попередніх апеляцій, доцент з болючою пристрастю вигукує наостанок: «Коли б ви знали, яку траМву вони (завідуючі. — В. Ч.) переживають!»

Гм-гм... Що ж, цілком віримо, що завідуючі й справді «переживають траМву», бо ж відомо: критика — не мед. Щиро також віримо, що згадані магазини мають гарні інтер'єри, зі смаком оформлені вітрини і стелажі, поділяємо радість викладачів училища прикладного мистецтва з приводу доброї роботи їхнього «лотка на громадських засадах» і разом з І. М. Скицькою пишаємось її знанням іноземних мов. Тільки хотілось би знати: а яке, власне, усе це має відношення до конкретних фактів, викладених у фейлетоні, а саме — до приховування книг від покупців?! Про

яку бездоганну роботу може йти мова, коли керівники магазинів нехтували своїм прямим і найбезпосереднішим обов'язком! Між іншим, через півроку після згаданої перевірки начальник Ленінського райвідділу міліції Львова т. Лавров повідомляв обласному управлінню у справах видавництв, поліграфії та книжкової торгівлі про те, що в книгарнях міста знову виявлено факти приховування книг і, зокрема, в тому ж магазині № 27, де Л. Ф. Бабаєва так уміло розводить квіти...

Ну, а щодо наслідків грунтовної перевірки, то відповідні організації подали Перцеві свої чіткі висновки. З-поміж інших процитуємо відповідь Львівського міськкому Компартії України: «Факти, наведені у фейлетоні «Пароль під ляду», про порушення правил торгівлі в системі Львівського облкниготоргу відповідають дійсності... Усі працівники облкниготоргу, які допустили порушення, понесли стягнення. Тов. Мартиненко О. А. від обов'язків директора облкниготоргу звільнений...» Далі у відповіді говориться про заходи, вжиті для ліквідації недоліків і поліпшення роботи книгарень.

От вам і «сумлінна пАраця», от вам і «НЕБРЕЖНА огуда» та «незаслужена траМва», от вам і об'єктивність та принциповість спростувачів!

В. ЧЕПІГА.

Листи коментує поет

БЕРІТЬ ЕКСПЕРТИЗИ!

Більше року минуло відтоді, як я здала в Котелевський побуткомбінат пальто пофарбувати, але ще й досі мені його не повернули. Щоправда, директор комбінату запропонував узяти замість пальта якусь драну одежину... Це, каже, ваше пальто, так показують експертизи.

(З листа Г. Гузичко,
с. Милоразове
Полтавської області.)

Три місяці — літо,
Три місяці — осінь...
А пальта немає,
Немає ще й досі.

Вже й весна надходить,
Там і досі віз...
Хоч пальта немає,
Вдосталь — експертиз.

Дні пливуть за днями,
Минула й зима...
А пальта немає,
А пальта — катма.

Жде пальта замовник
В дощ,
У снігопад...
А своє «хімічить»
Побуткомбінат.

ПРО СІЛЬ І... ФУТБОЛ

Ось уже протягом тривалого часу постачають нам сіль Солотвинського солерудника. На упаковці написано — «Сіль кухонна», насправді ж це — брудна, чорна маса. «Речовий доказ» додаємо.

(З листа Ф. Шкіля,
м. Ходорів Львівської області.)

«Щоб провести гола, —
говорять футболісти,—
На тренуванні солі
з пуд потрібно з'їсти».
Отож, у Блохіна ми якось запитали:
— Напевно, солі з'їли Ви немало!
— Звичайно, —
відповів русявий чарівник,
Якого ми зустріли на футбольнім полі,—
Та не вживаю я, звичайно, солі,
Що виробля Солотвинський рудник.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Які віражі!

— Дурниці! Ви подивились би на графік ритмічності роботи нашого заводу. Ото віражі!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Уже добру годину стоїмо, бо нема чим на другий поверх піднятися...

ПРО КОМПЛЕКС «НА АВОСЬ»

І ПРО ПСИХОЛОГІЧНО НЕПІДГОТОВЛЕНИХ, НАПІВКОНТРАБАНДНИХ КОРІВ

СЦЕНКА

(Ферма молочного тваринницького комплексу в колгоспі ім. Леніна Каховського району на Херсонщині. У занадто коротких, як для нормальної худоби, стійлах, поскоцюрблювавшись, стоять корови МАРУСЬКА й ЛИСКА. Ремигаючи, розмовляють. МАРУСЬКА — молода, енергійна, недавно потрапила на комплекс — говорить віршами. ЛИСКА — віком старша, поважніша, вже довгенько тут — говорить прозою.

МАРУСЬКА

Горе й лихо! Пропадаю я, капут.
Ой, боюся, що, мабуть, і гигну тут.
Як я рвалася на комплекс цей — гай-гай!..
Не життя, гадала, буде тут, а рай!

ЛИСКА

Му-у-маєш рацію, подружко... І ми радісно мукали, коли переходили сюди із старих ферм. А тепер...

МАРУСЬКА

А тепер, моя подружко, просто жах:
Я не можу уже встоять на ногах,
І лягти боюся — простуджусь в момент:
Піді мною ж бо не дерево — цемент;
Та й не тільки піді мною: глянь-но он —
Навкруги залізо, цегла та бетон...

ЛИСКА

Му-у-маєш рацію, подружко. Ти недавно на комплексі, тому й не звикла. Треба мати залізобетонно-цементно-цегляне здоров'я, щоб не захворіти тут... Бо мене вже щось морозить і в піт кидає, коли б не злягти... на оцей цемент. А тоді, не дай бог, мастит буде, як у доброї половини подружок наших. Через це, як тобі відомо, колгосп і не виконав плану по молоку, бо умови...

МАРУСЬКА

Ой, подружко, дуже вірно кажеш ти:
Не умови в нас, а — господи прости!
Стійла тут малі, короткі, як на сміх,
В три погибелі згинатись треба в них.

ЛИСКА

Хіба тільки стійла? А згадай, які площадки біля доїльної установки «Ялинка»? Вони, мабуть, розраховані на телят чи на корів-карликів: туди треба теж боком пролазити і в три погибелі згинатися-горбитися. Мало того, проектанти зробили так, що біля нас і почистити не можна, поглянь: як сюди зайдеш з лопатою чи вилами?

МАРУСЬКА

Ну ж і комплекс!.. Хто ж то він,
отой мастак,
Що додумався спроектувати так?

ЛИСКА

Є такий... Херсонський філіал проектно-дослідного інституту «Укрколгосппроект». А відповідальний за проект комплексу заступник головного інженера філіалу Борис Степанович Братиков. Між іншим, Марусю, коли йому сказали про оці недоліки, то він — ти тільки послухай! — на повному серйозі відповів, що ми з тобою і всі наші подружки психологічно непідготовлені до комплексу, що нас іще треба готувати-дресирувати, як залазити в міні-площадки доїльної установки і як не застудитися, стоячи на цьому ось голому цементі...

(Всі корови — здорові й навіть хворі на мастит— починають реготати, аж хвости трясуться й вим'я ходором ходять у них. Лиска теж реготче, не може зупинитися.)

МАРУСЬКА

Слухай, подруго, не регочи, зажди.
Перед тим, як нас загнали осюди
Катуватись-бідувати ночі й дні, —
Чи комісія була якась, чи ні?
Офіційно — чи приймав цей комплекс хтось,
Чи ми так тут опинились — «на авось»?

ЛИСКА (перестає реготати).

Му-у-маєш рацію, подружко, саме «на авось», бо ніхто нічого не приймав, ніякої комісії не створювали. Каховський міжколгоспбуд, який споруджував комплекс, не закінчив будувати очисні споруди і цех молочної розфасовки, а вудочки, як то кажуть, змотав звідси. Колгосп угатив у новий комплекс три з половиною мільйони карбованців, покладав на нього надію й не турбувався про старі ферми, які вже на ладан дишуть. Тому й перевів нас сюди — напівконтрабандним шляхом...

(Корови, почувши останні слова Лиски, важко зітхають. Затим сумно починають співати. До них приєднується вся худоба молочного тваринницького комплексу.)

ХОР КОРІВ

Горе й лихо! Наша доленька гірка...
Ми даєм все менше й менше молока.
Гірко журимось, у всіх на серці злість:
Хто ж за це головотяпство відповість?!

Слова Лиски, Маруськи та інших корів переклав на людську мову спец. кор. Перця

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Херсонська область.

Зрештою, і ви відчули, що без неї не можете. Не зітхайте, не кусайте губ, не ламайте пальців. Переступіть поріг Палацу одруження, і одразу ж відчуєте полегкість. А тепер не марнуйте часу й готуйтеся до весілля, сучасне весілля має бути бучним, багатолюдним. Тож якою б просторою не була ваша квартира — гостей всіх не вмістити.

Не хвилюйтеся. Переступіть поріг фірми «Радість», і вважайте, що клопотів у вас... «Радість» замовить зал у кафе, їдальні, чи ресторані, виділить обслугу, оркестр. Словом, сервіс вам забезпечено.

Правда, спочатку ви повинні виконати деякі формальності. Всі так роблять. То й ви повинні. Інакше... Вийде так, як сталося у Валентини Є. і Миколи К., які гуляли своє весілля в їдальні № 5-04 Дніпровського тресту громадського харчування.

Десь за тиждень чи за два бухгалтер їдальні люб'язно склала меню і, ніби між іншим, порадила молодятам переговорити з адміністратором залу Вірою Станкевич і керівником оркестру, механіком-наладчиком книжкової фабрики «Жовтень» Давидом Левом. Щоб, як-то співається в пісні, «і ми, і ви щасливі були»...

І ось день весілля. На обличчях молодих і запрошених — радість, а Віра Олександрівна та Давид Семенович — у смутку-печалі. Бачте, з ними грунтовно не домовлялися. Обмежилися формальностями у бухгалтерії. Це вже — неповага. Повна дисгармонія. Відтак оркестр уже протягом години не може ввійти у звичайний ритм. Зал нервує, молодий лишає наречену і мчить до керівника оркестру.

— Чому не граєте? За що ми гроші внесли в касу фірми? Ось квитанція...

Давид Семенович поправляє акордеон:

— А ми не по квитанціях граємо, а по... нотах. Не принижуйте своєї гідності і не сійте смутку серед учасників торжества. Гроші на бочку!..

У супроводі офіціанток на «авансцену» виходить Віра Олександрівна і несподівано заспівує: «Час додому, час!».

Сват тицькає їй пляшку української з перцем, і вдоволена господарка залу зникає за кулісами.

Музики курять, обмінюються анекдотами, один заглядає в трубу, ніби ніколи туди не заглядав. Другий то відпускає, то натягує струни, третій вовтузиться біля барабана, аби вважали, що й він не сидить без діла. Четвертий пересовує електроорган. І вичікують. І косують жебрацькими поглядами, чи хтось із гостей не лізе в кишеню по гаманець...

Ніна В. і Анатолій К. свій пам'ятний день за рекомендацією названої фірми відзначали в їдальні № 5-05, що на Миропільській вулиці (директор Й. І. Серебряний). Лицарі доброго настрою одразу ж оточили молодят неабиякою увагою. Передусім вони поставили запитання:

— Скажіть, чи знаєте, як називається наша їдальня?..

— Та, здається, «Бульйонна»...

— Тож, напевно, розумієте, що бульйон має бути з наваром?

Спантеличені молодята зрештою вимушені були видати готівкою: керівникові оркестру — 60 карбованців, офіціанткам — 90 карбованців.

Декотрим користолюбцям такий навар здався надто вже пісним. Мовляв, весілля раз у житті. Не розкриєш гаманця — таку радість будеш мати, що гості порозбігаються. І доводиться розкошелюватись.

Тетяна Є. і Леонід К. запросили гостей на весілля до іншої, але підпорядкованої тому ж таки Йосипу Ісайовичу, їдальні «Українські страви».

Здирники заломили таку суму, що молодий і молода відчули: їм справді стало гірко. Гірко й боляче.

Проте довелося давати «навар»: офіціанткам — 60 крб., керівникові оркестру — 120 карбованців.

Що ж, різні кухарі — різні й навари. Навіть коли директор куща їдалень один і той же. Ця особливість певною мірою характеризує й керівників ансамблів. Такса у них, як бачите, різна, зате суть однакова.

Ось яке «попурі» виходить у фірмі «Радість» міського об'єднання музичних ансамблів і управління громадського харчування міськвиконкому, коли вони віддають людську радість у руки хапуг та здирників.

М. ЄРЕМЕНКО.

м. Київ.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ХТО Б'ЄТЬСЯ!

— Ти чого біжиш?
— Щоб пригасити бійку.
— А хто б'ється?
— Бондарчук і я.

Надіслав В. В. ХУДИЦЬКИЙ.
м. Тлумач
Івано-Франківської області.

ХТО ЛІНИВИЙ

Батько повернувся зі шкільних зборів і, звертаючись до сина, запитав:

— Ти не знаєш, випадково, хто у вашому класі найлінивіший?

— Ні, тату, не знаю, — відповів син.

— Не знаєш?! А може, тоді ти скажеш, хто у вас у класі сидить, склавши руки, коли всі учні розв'язують задачі?

— А-а! — мовив син. — Ти б так запитав одразу, це ж наша вчителька.

ПІЗНО

Мала Оленка мамі:

— Мамо, забери мене сьогодні з дитсадка раніше.

Мама: А хіба я тебе пізно забираю?

Оленка: Авжеж. Як тільки настає зима, ти чомусь за мною приходиш вночі.

Надіслав В. П. БОНДАР.
м. Київ.

Дали перцю!

Зайнявши посаду заступника директора радгоспу «Реконструкція» (Миколаївська область), Волощук А. І. розперезався. Частенько навіть у робочий час випивав, грубо ставився до робітників. А коли осмілів, то вже й на голову сільради почав тупати та кричати. Лист про це надійшов Перцеві.

Як повідомив редакції секретар Березнегуватського райкому Компартії України тов. Кушніренко, факти підтвердились. За негідну поведінку Волощука з посади заступника директора радгоспу звільнено.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

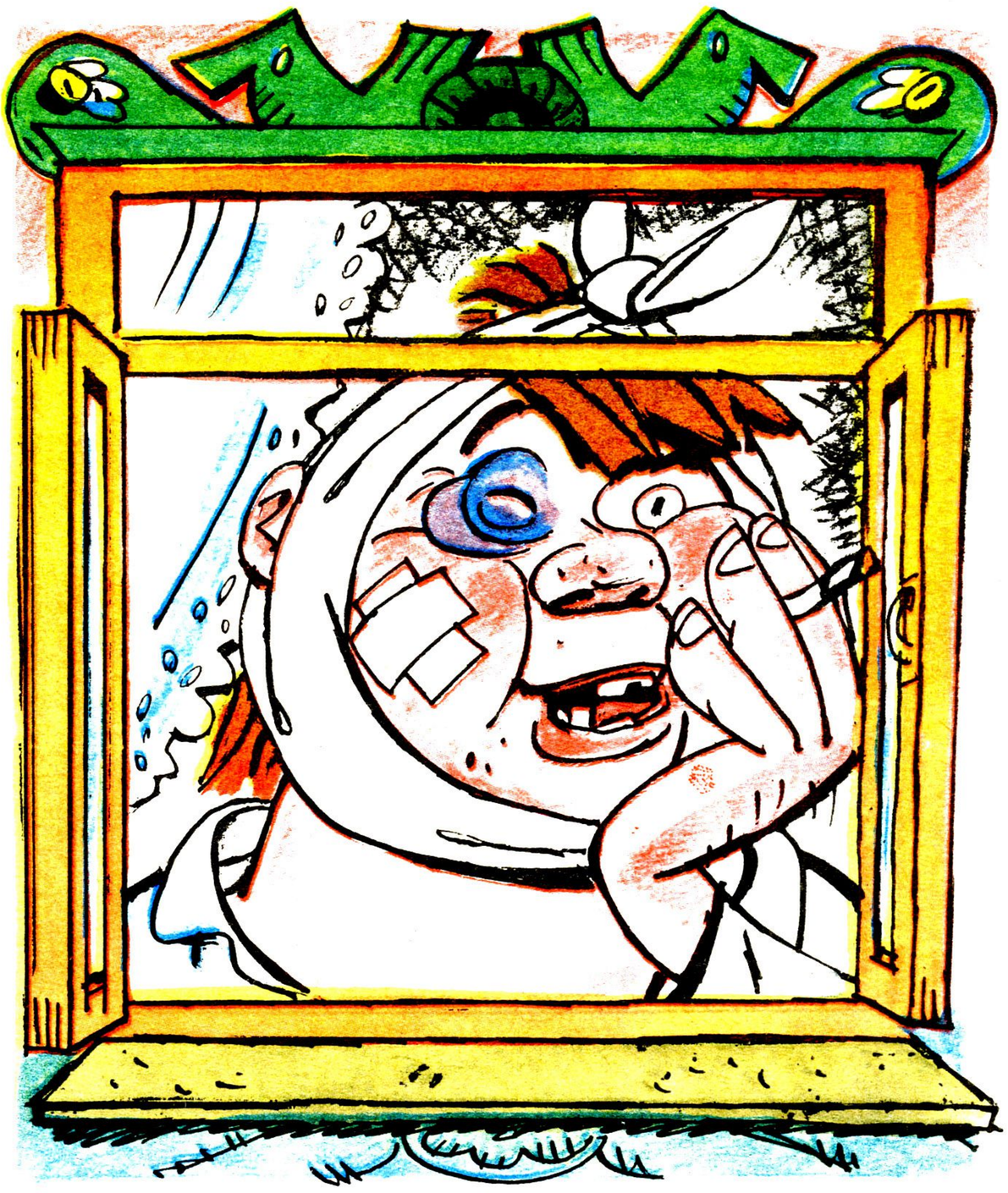

— Вимагають ще лікарняного листа! Хіба й так не видно, чому я не ходив на роботу?..

НЕ ПОТРІБНІ!

Нещодавно я прочитав про такий випадок. У складі якоїсь профспілкової делегації прибув до Москви один молодий американський робітник-будівельник і, як то кажуть, з порога:

— Дозвольте оглянути московську біржу праці!

Йому сказали, що за законами нашої гостинності бажання гостя — священне, що покажуть йому, що завгодно, поведуть, куди захоче, а от щодо біржі праці... не вийде.

— Ага, — сказав американець, — зрозуміло, вона у вас для іноземців засекречена. Так я вам і повірив, щоб у такому велетенському місті, де проживає стільки мільйонів людей, та й не було хоч якоїсь там біржі праці!

Воно й не дивно, начитався хлопець там у себе вдома про «залізну завісу», про те, що у нас за кожним іноземцем назирці ходить взвод переодягненої міліції, і вирішив, що й біржу праці у нас віднесено до категорії «стратегічних об'єктів».

Йому, як могли, пояснили, в який саме спосіб ми «позасекречували» наші біржі праці. Він начебто почав вірити, проте запитав:

— А як же у вас тоді людина шукає роботу?

— А в нас не людина шукає роботу, а робота шукає людину.

— Як?!

— А так...

Стали пояснювати. І що ж той «дотошний», як кажуть росіяни, американець зробив? А зробив він ось що. Він попросив, щоб йому у блокнотик «нашими» літерами написали назву його професії, а затим почав гуляти по Москві і зупинятися перед тими об'явами, до яких ми настільки звикли, що не завжди їх і помічаємо.

За день-два американський будівельник розповідав радянському журналістові:

— В порівняно невеликому районі Москви я нарахував тридцять сім, чуєте — тридцять сім! — дошок з об'явами, які пропонували роботу людям моєї професії! Скільки ж їх мусить бути по всій Москві, не кажучи вже про всю країну? З мене досить! Ніг шкода, більше не ходитиму і не перевірятиму, ведіть у Великий театр! Але ж це — чудо, чудо!

Так, це чудо. А ми до нього звикли настільки, що, мабуть, проектуючи незабаром нові фабрики чи заводи, архітектори передбачатимуть стаціонарні, з заліза та бетону чи й граніту дошки з позолоченими літерами «НАМ ПОТРІБНІ!» Далі йтиме перелік, хто саме потрібен.

Потрібні всі! Немає, практично, такої професії, такої спеціальності, яка б не була «дефіцитною». Від кіоскера, продавця морозива до інженера-кібернетика чи спеціаліста з біоніки включно.

Не потрібні лише... От про них і мова попереду. Ці «фахівці», не дуже численні за «номенклатурою», досить таки численні за кількістю загального поголів'я, що не може не викликати занепокоєння громадськості. Як правило, вони ошиваються в районі залізничних та автобусних станцій, труться в самих засобах пересування.

...В електричці двоє, зі смаком одягнених, мордатих молодиків, зухвало, цинічно хвалилися, що вони **принципово** (бачили таких «принципалів»?) ніде не працюють, хай, мовляв, працює трактор, він залізний, а живуть з того, що виграють в карти у командировочних.

Охоче вірю, і, як на мене, то я посадив би цих красунчиків разом із їхніми «клієнтами» в таке місце, де вони б грали в карти не на гроші, а на миску баланди. Заграло б у животі — перехотілося б грати в карти «на інтерес». Проте це не вихід, звичайно.

...Вагонами поїзда «Київ—Чернівці» (бачите, знову транспорт), коли до відходу залишалося хвилин п'ятнадцять і більшість пасажирів уже зручно вмостилися у своїх купе, ходила молода жінка з немовлям у «конвертику» на руках. Обличчя у неї — суцільна скорбота і розгубленість:

— Їхала до чоловіка, він служить у армії, якісь злодіяки витягли всі гроші, квиток, поцупили чемодан, допоможіть, хто чим може!

Та господи! Жінки жалісливо прицмокують, чоловіки лають злодіяк, і в руку молодої «солдатки» сипляться не мідяки, дзеленькають полтиники і шелестять карбованці. Народ у нас щедрий і, найголовніше, співчутливий до чужої біди, завжди охоче відгукнеться, коли треба, то й останнім поділиться. Це дуже добре! Але...

Сержант лінійної міліції, що нагодився у вагоні, видався пасажирам людиною черствою та бездушною... Проте йому не хотілося залишатися в пам'яті пасажирів черствим та бездушним, тому він стомлено пояснив:

— Від ранку вже з четвертого поїзда її знімаю! Там у неї в «конвертику» не дитина, а якесь ганчір'я...

...Проводжаю брата... Вокзал... До каси довгенький хвіст, брат запитує, хто останній... Наче з-під землі виростає здоровенний гевал і, дихаючи в обличчя насиченим букетом, що складався з аромату таврійського портвейну і вина, виготовленого на Балканському півострові, пропонує:

— Хочете квиточки майже без черги? Моє місце в черзі — третій від віконця. По два карбованці з носа! Швидше гоніть, бо вже черга підходить!

Чесно кажучи, пропозиція була досить спокуслива, але я ввічливо поцікавився:

— Від фірми «Світанок» працюєте?

Почуття гумору цього «фахівця» явно перебувало в ембріональному стані, бо він щиросердно зізнався:

— Нє-є, я сам по собі..

З огляду на це, було викликано міліціонера. І що ж? А нічого. Братове місце в черзі по відношенню до омріяного касового віконця було все ще далеченько, а здоровенний гевал уже діловито примощувався у хвості...

...Стоїмо на вулиці з одним знайомим, розмовляємо. Проходить повз нас якийсь тип і пильно дивиться на мого знайомого.

— Ти, що, — питаю знайомого, — йому гроші заборгував?

— Ні, — знітився той, — перестав давати.

— Як?!

— А так... Розумієш, він ніде не працює. Я — що! Перше число — маю, шістнадцяте — маю! Та премія, та прогресивка, та тринадцята зарплата. А він звідки візьме? Кажу ж, ніде не працює. Один час на порожній фотоапарат туристів знімав — міліція втрутилась. Потім в одного знайомого нового піджака позичив (сфотографуватися для паспорта), пропив. Піджак, правда, хороший, новий, але на скільки грошей від нього вистачить? От я йому й давав, коли карбованця, коли й троячку..

— Чому ж перестав давати? Бачиш, такого гарного чоловіка зобидив!

— Ха! Гарний чоловік! Я собі так подумав: чому я можу чесно гроші заробляти, а він ні?

...Ура-а! Один мій знайомий, в одному, конкретно взятому випадку вже **подумав**! А коли ми всі гуртом подумаємо? То невже ж таки нічого не придумаємо?! Придумаємо, бо не потрібні вони нам. Ті... Котрії... Про котрих я вище розповів.

Микола БІЛКУН.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

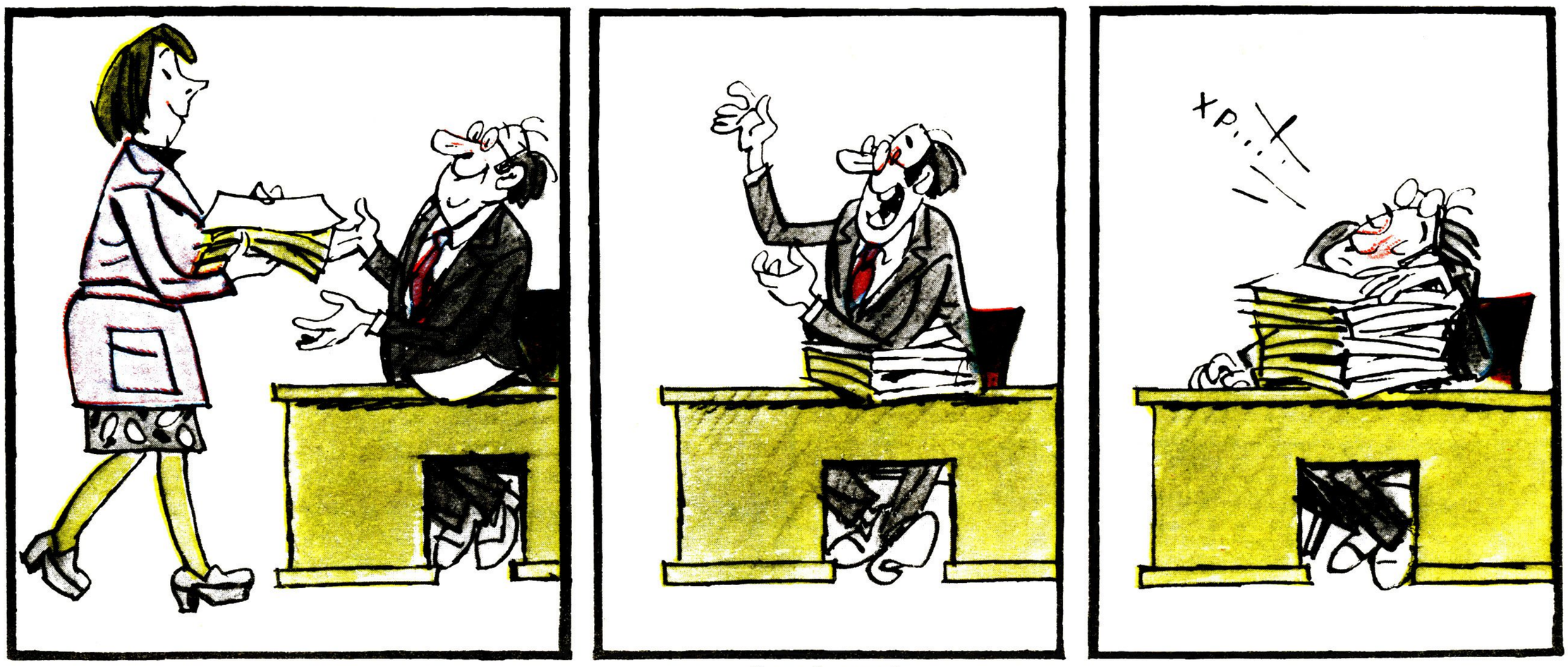

— Вам заяви і скарги.
— Прекрасно.

— Давайте ще!

. . . . . .

ДОШКА НЕШАНИ

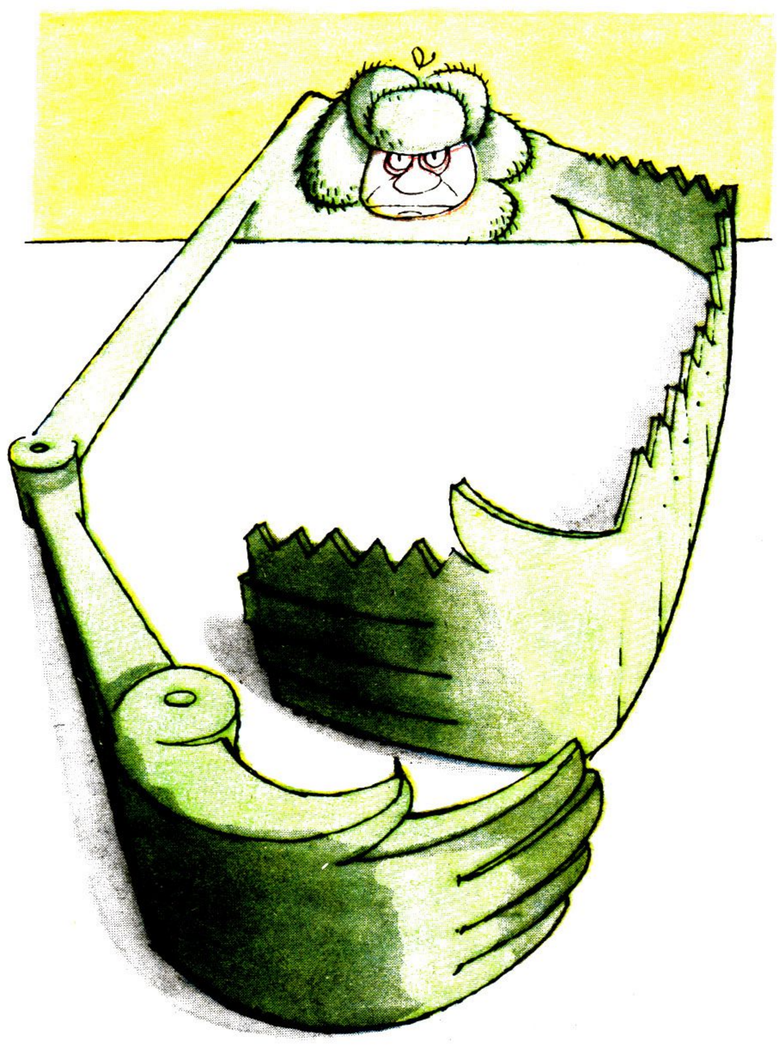

ЗАГРЕБУЩИЙ

Йому все мало, йому все треба,—
хапає, тягне — і примовля:
— То тільки курка гребе від себе!

Теж — філософія. Куркуля.

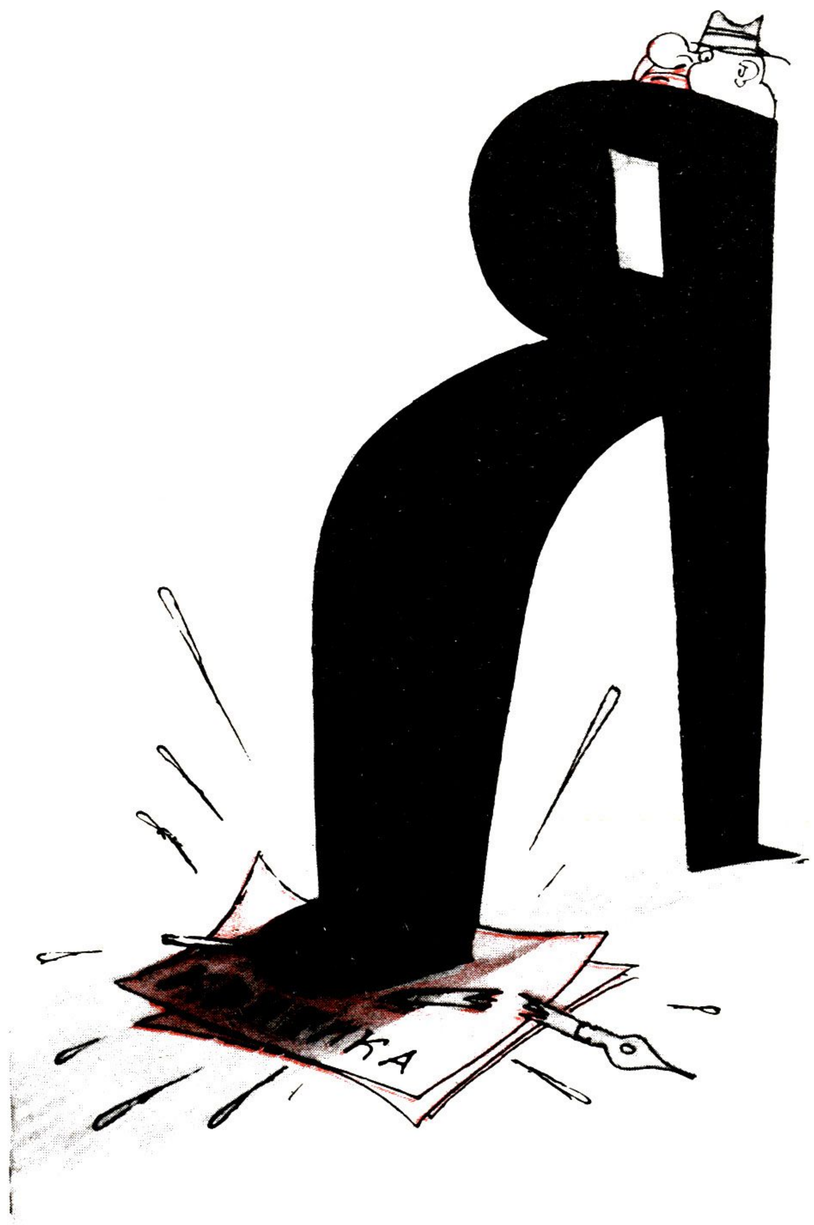

ЗАТИСКУВАЧ КРИТИКИ

Натура в нього дрібна і мстива,
пиха безмірна йому властива.
Тому-то кожну критичну фразу
як особисту сприйма образу.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.
Текст Вас. ШУКАЙЛА.

У М'ЯСНИКА

ГУМОРЕСКА

— Добрий день!

— Добрий день, пані, що бажаєте купити?

— Дайте мені, будь ласка, півкіла молоденької свинини.

— Вам якого, підсвинка чи молочного?

— А ви маєте також і молочного?

— Так, звичайно, десь із п'ять кілограмів вагою.

— То чому ж не виставляєте на прилавок того п'ятикілограмового?..

— У нього найсолодше м'ясо. А шкіра аж тане на губах, ніби масло.

— Чи у вас нема сорому? З таким садизмом говорити про бідолашних маленьких тваринок...

— Але ж, пані, це дійсно таки смачне, поживне й корисне м'ясо.

— Я вам покажу поживне й корисне м'ясо... Поміркуйте, ви, череваню, як би ви себе почували, якщо б вам років зо тридцять тому хтось без тіні вагання всадив поміж ребра ножа?

— Однак, шановна пані, поміж мною та поросям є істотна відмінність.

— Немає жодної відмінності. Хіба що ви дещо більший за того бідолаху, якого ви... закололи...

— Пані, заспокойтесь, будь ласка. Адже ж мені теж було шкода...

— Щ-о-о-о? Що ви мелете язиком? Ви його вбили! Ви, ви, ви... вбивця! Покажіть мені ваші руки! Ану ж бо покажіть... Щоб я побачила, щоб я побачила кров, котра запеклась на них. Подивіться-но на них, чи ж вам не соромно піднімати свої ведмежі ручиська на таку маленьку й беззахисну істотку?!

— Пані, я вже ж вам казав, що дуже шкодував за ним, дуже шкодував...

— Дурню пришелепкуватий, подивіться тільки на нього. Як він може шкодувати за кимось зі своїми ста десятьма кілограмами? Я не така вже й наївна, як ви гадаєте...

— Але ж це мій фах.

— Не морочте мені голови, я довгий час працювала кравчинею й жодного разу нікому з замовників не пришила матерію до тіла.

— Даруйте, але на мене вже чекають інші покупці. Так вам зважити молочне порося?..

— Дуже вас прошу, не нагадуйте мені про ту бідолашну тваринку! Загорніть мені, будь ласка, краще курчатко, так курчатко... Лише помийте руки, щоб не відчувалася кров того бідолашного по-ро-ся-а-а-а...

Зі словенської переклав
Анатолій ГУЦЬ.

Вітаємо ювіляра!

ІВАНОВІ НЕМИРОВИЧУ — на перше 50-річчя.

Культпрацівник, моряк, артист,
поет, прозаїк, пародист,
і критик, і музика,
фейлетоніст і більярдист —
в усьому виявив ти хист,
і все це — за піввіку!
В житті твоїм — багатий зміст,
і ми за твій подальший зріст
підіймем келих повний:
Живи в труді, у боротьбі —
і радо скажемо тобі:
— Все правильно, шановний!

ОДНОПЕРЧАНИ.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ПОРТРЕТИ БЕЗ РЕТУШІ

„Методист"

В Ізмаїлі Леонідом Наумовичем Лур'є деякі товариші з педагогічних сфер і нахвалитися не могли. Він неначе народився для посади директора районної заочної школи: всюдисущий, енергійний, активний, діловий.

— О, — казали окремі завідуючі учбово-консультаційними пунктами на селах,— давно у нас такого директора не було. З таким би працювати й горя не знати. Своя метода...

— І свій підхід,— підтримували їх інші. — З нього портрети писати, до нього їздити та досвід перейматы.

Громадська думка росла і поширювалася. Незабаром Лур'є одноголосно обрали головою Ізмаїльського районного відділення Педагогічного товариства УРСР.

— Бути йому й заслуженим учителем,— щиро захоплювалися Леонідом Наумовичем товариші по роботі.

Можливо, воно так би колись і сталося, якби не оте трилітерне «але»... У Леоніда Наумовича, крім індивідуального підходу і свого стилю в роботі, є ще й своя пристрасть.

Він дуже любить гроші.

— Педагогіку я поважаю,— сердечно признався він у вузькому колі друзів. — Педагогіка — це як рідна жінка... Але гроші, вибачте, товариші, це вище.

Спочатку Леонід Наумович привласнив частину внесків членів районного педтовариства. Замість 800 карбованців до державної ощадкаси поклав триста. Решту залишив собі — на кишенькові витрати.

Це йому сподобалося, і згодом він повторив операцію. Тим більш — у районі його ніхто не перевіряв, не контролював. У Леоніда Наумовича був авторитет. Цей авторитет йому здавався надійним щитом. Прикрившись ним, він ще раз поклав до кишені із членських внесків добрячу суму — 626 карбованців і 80 копійок...

Але ніщо не буває невичерпним — гроші теж. Однаковою залишається лише кишеня, і її потрібно було поповнювати. Отут Леонідові Наумовичу і знадобився його власний, ні в кого не позичений, індивідуальний підхід до людей.

До його кабінету, що розташувався в будинку № 19 по вулиці Железнякова, в будь-який час могли зайти співробітники, починаючи від завідуючого учбово-консультаційним пунктом і кінчаючи техробітницею. Кожному з них Леонід Наумович приділяв неабияку увагу, для кожного знаходив найтепліші слова.

— Ну, як поживаєте, Клеопатро Іванівно? Роботою задоволені? Годинами?

— Малувато годин,— відверто казала Клеопатра Іванівна Турица — завідуюча учбово-консультаційним пунктом села Камінки.

— Чому ж мовчите? Чому ж ви про це не сказали раніше? — хвилювався Леонід Наумович.— На яку суму зарплати ви хотіли б годин?

Клеопатра Іванівна сором'язливо опустила очі.

— Яка скромність? Чому ви ховаєте очі? — лагідно перепитував Леонід Наумович.— А втім, ви розумна й догадлива жінка... Я вам кількість годин справді збільшу, але самі знаєте... не за ваші красиві очі...

— Я вас зрозуміла, Леоніде Наумовичу, я готова на все... Але я хотіла б іще щось вас просити... У вас у районі такий авторитет... І вас усі знають... Чи не могли б ви допомогти мені придбати автомашину?

— Не за гарні ваші очі, зрозуміло?

— Зрозуміло,— покрилася рум'янцем Клеопатра Іванівна.— Тут у сумці я дещо принесла: індичку, вино, яйця і ось цей золотий ланцюжок. Це мій аванс...

— Вважайте, ваше питання вирішено... Хто там ще є? А-а... Наша незрівняна Лідія Юхимівна... Як поживає Нова Некрасівка?.. Кращі заочники?.. На що скаржитесь?..

— Мало годин і холодне ставлення до мене,— мовила Лідія Юхимівна Колодіна — завідуюча учбово-консультаційним пунктом Нової Некрасівки.

— Як перше, так і друге можна поправити: годин збільшити, а ставлення підігріти. Чи ж не так?

— Ох, ви і.., Леоніде Наумовичу!

— Ох, ви і.., Лідіє Юхимівно.

— Скільки і як я вам повинна платити?..

— Боже,— заломив по-апостольському руки Леонід Наумович.— Ви ж викладач мови і літератури, і яка проза!.. У мене ж своя метода... У день заробітної плати ви мені приносите конверт і при всіх присутніх вручаєте його як... методичну розробку того чи іншого уроку... Ви мене зрозуміли?

— А скільки покласти грошей?

— Лідіє Юхимівно, я лірик, а не прозаїк: скільки бог вам шепне у ваше чарівне вушко: більше п'ятдесяти не беру.

День заробітної плати для Леоніда Наумовича був відтоді днем відкритих дверей. «Листи з методичними розробками» йому на стіл клали: завідуючий учбово-консультаційним пунктом с. Озерне С. Т. Бойнегрі; завідуюча учбово-консультаційним пунктом с. Старої Некрасівки — З. П. Сорокова; згадані уже К. І. Турица, Л. Ю. Колодіна; завідуючий учбово-консультаційним пунктом С. Л. Фомичев...

Сказати, що на цьому поле позапедагогічної діяльності Леоніда Наумовича кінчалося, значить принизити особу Леоніда Наумовича, значить, не повністю розкрити його образ, недомалювавши окремих його штрихів...

Окрім таланту, авторитету і палкої пристрасті до грошей, у Леоніда Наумовича ще були й зв'язки. Якщо, приміром, батьки якогось учня не хотіли, щоб їхнє чадо навчалося, скажімо, в Ізмаїльській середній школі № 6, а тільки у новій — середній школі № 9, Леонід Наумович усе влаштовував.

— Це я можу зробити,— казав він батькам.— Але ви знаєте який там директор?!

— Леоніде Наумовичу, ми заплатимо...

— Не в тім суть, **що** ви заплатите... Суть у тім, **чим** ви заплатите... Там директор розбалуваний... Він не бере НАШИМИ грішми... Йому подавай сертифікати і... кримплен...

Коли сертифікати і кримплени потрапляли до того ж кабінету, що по вулиці Железнякова, 19, Леонід Наумович їхав у Нову Некрасівку. Згадував, що там він протабелював зарплатну відомість на учительку Л. Крауз, яка нібито цілий місяць читала в школі українську мову і літературу.

Енергійний Леонід Наумович їхав... Їхав... І знову їхав...

Куди, цікаво, тепер проляже його шлях?

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Одеська область.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Тараню без пива їсть! От варвар!

ВЕДМІДЬ І ЗАЙЦІ

БАЙКА

В погожий день ще й на виду у всіх
Ведмідь на пасіку забрався,
Звалив на плечі вулика й подався.

Господар думає: «Ведмедя лаять — гріх!
Що, як образиться, на задні лапи стане?
Погано буде, ох, погано!
Лиш попадися в пазурі його —
З палких обіймів не відпустить!..»

Аж чує — кличуть. Кинув: — Ну, чого?
— Та ось зайців спіймали у капусті!

— Ха-ха! — Господар пирснув.— Привести!
Ось ми дамо їм зараз на горіхи!
Ну що, спіймалися? Тремтять хвости?

— Та ми...

— Цить! Розкричались! Тихо-о!
Ось ти, стара Зайчихо, говори!

— Та що казать. Капусту ж ви зібрали,
А ми де-де листочки підбирали.
Чи вам самим не видно це згори?

— Я бачу все, та ще й закони знаю!
Вас за крадіжку покараю!

— Та змилуйся!

— На душу взяти гріх?
Ні-ні, зробити так не можу!
Закони пишуться для всіх,
І поважати їх повинен кожен!

— А от Ведмідь, що вулика попер
І від натуги мало не помер,
Він що, за мед у вас працює?..

Господар нібито й не чує,
Своєї гне:

— Ви ще не знаєте мене!
Не знаєте того, що свято
Я звик закони шанувати!
Ви це відчуєте! Кажу заздалегідь!

* * *

Зайці таки відчули...

А Ведмідь?

Євген ВАСИЛЬЧЕНКО.

с. Будилка
Лебединського району
на Сумщині.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

ОБЕРЕЖНО, ГРИП!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

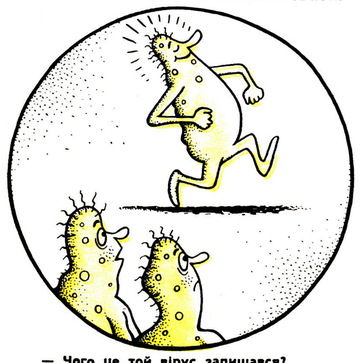

— Чого це той вірус запишався?
— А він поклав на лопатки абсолютного чемпіона з вільної боротьби.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

Мал. И. КОГАНА

Без слів.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ЮРАСИКОВА НАУКА

Одного літнього дня Володя з братом Юрою пішли до лісу.

Володя вже вчився в школі, а Юра ще був маленький.

На узліссі старший почав шукати гриби, а менший схопив ціпок і заповзявся ганяти коників.

Раптом Юрасик заволав:

— Ой, Володю! Дивись, яке гарне пташеня! Впіймай його.

— Не можна,— похитав головою брат.— Це маленький дятел. Виросте — шкідників з дерев видзьобуватиме.

Юрасик невдоволено закопилив губу. Оглянувся довкола.

— Ой, дивись, на гілляці гніздо!— знову заволав Юрасик.— Дістань його мені. Там, мабуть, яєчка.

— Не можна,— знову заперечив брат.— Гніздо — то пташиний будинок. А з яєць вилупляться пташенята.

Юрасик помовчав, наморщив носа, а потім каже братові:

— Скажи краще, що ти до гнізда й не доберешся. Ось я сам...

І кинувся до дерева. Та, поглянувши, яке воно високе, тільки зітхнув і почухав потилицю.

Нараз Юрасик помітив, що в сухому листі під кущем щось ворушиться. Пригледівся.

— Ой, їжак! — вигукнув Юрасик.— Ось я його зараз...

І схопив руками сіру колючу кульку...

— Чому ж ти його не несеш? — посміхаючись, запитав Володя.

— А навіщо його зачіпати? — дмухаючи на долоні, відповів Юрасик.— Він теж корисний...

Олександр КОЗИР.

ЗАБУДЬКО

Прийшла зима.
Ведмідь в барліг,
Як і завжди, мерщій заліг.
Вже на барліг нападав сніг,
Але Ведмідь заснуть не міг.
Все невдоволено сопів:
— Забудько... Лапу не помив.
На ній, напевно, повно бруду,
А я ж її смоктати буду.

Ю. ТЕРТИЧНИЙ.

ГУСЕНЯТА

Понад лугом пахне м'ята,
Повіває холодком.
Ген на воду гусенята
Побрели собі рядком.
А Маринка із-за хати
На пухнастих погляда...
— Ну, й дурненькі —
Йдуть купатись.
Та ж холодна ще вода!

Гриць ПОНОМАРЕНКО

ЩОБ НЕ ЛІНИЛАСЬ

Заходилась Алла зранку
Вчити лялечку Світланку:
— Спати довго не годиться,
Ти не песик і не киця...
Ти ж моя кохана доня,
А така ледача соня...
І за лінощі ті «дочку»
Алла ставить у куточку.
— Чом так строго? — каже ненька,—
Лялька в тебе ще маленька.
Алла мамі:—Що ж робити...
Треба діток змалку вчити.

Григорій РІЗНИК.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

В дім собі купили ми
Ящик свіжої зими.

(Холодильник)

Михайло ХИЖКО.

В прийменника з числівником дружба почалася —
І річка повновода лугами розлилася.

(Прип'ять)

Іван ВАСИЛЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

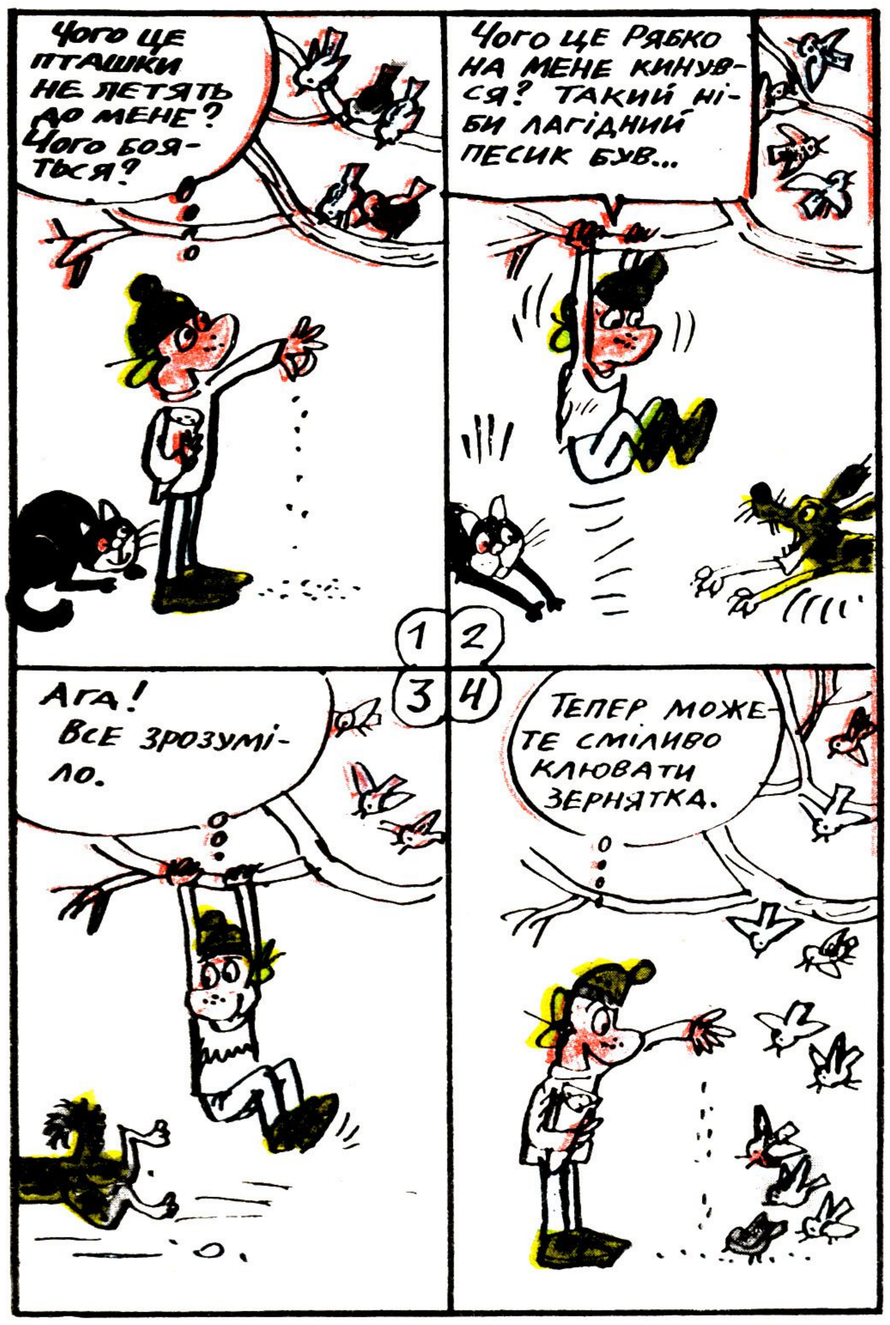

АВТОГРАФ СОКРАТА

ГУМОРЕСКА

Не розумію я отих людей, які днями під книжковими магазинами товчуться. Винюхують, що, де, коли будуть продавати. Місяцями стоять у черзі, щоб оформити передплату на якесь оригінальне видання... А мій однокласник Григорій Жабоїд, або, як він себе називає, Жорж Жабо, і знати не знає, де який книжковий магазин знаходиться, а таку бібліотеку має! Зайшов раз до нього в гості і аж отетерів від здивування.

— Як тобі,— питаю,— вдалося таку бібліотеку зібрати? Ти ж, здається, у школі літератури терпіти не міг.

— Е-е-е! То ж у школі,— примружив око Жабоїд.— А тобі, бачу, подобається моя унікальна бібліотека.

— А чому ж вона унікальна?— питаю.— Бібліотека як бібліотека — тільки велика.

— Ех ти, голова і два вуха. У мене ж усі книги з автографами!

— Та ну? — не повірив я.— А потім узяв з полиці одну книгу, другу... Дійсно, усі з автографами: «Шанувальникові мого таланту Григорію Жабоїду. З повагою. Автор».

— Ну, Грицю,— кажу,— молодець. Ніколи не думав, що ти у письменницьких колах своя людина.

— А хто тобі це сказав?

— А як же автографи?

— Треба мати на в'язах голову, а не гарбуз, — іронічно посміхнувся Жабоїд.— Хочеш, через рік у тебе така бібліотека буде? Знайомі помруть від заздрощів.

— Через рік?— не повірив я.

— Може, й через півроку. Це залежить від тебе.

— Та у мене,— кажу,— і зарплати не вистачить на ті книжки.

— Скільки там тих грошей треба? — засміявся він.— Тільки на конверти.

— На які конверти?

— Ну, й чудний ти! Треба хоч трішечки мислити. Мізками туди-сюди крутити. Конверти потрібні для листів. Купуєш пачку конвертів і довідник письменників, в якому вказано, хто де живе. Потім береш трафаретку. Де ж це я її поклав? Тут мені один книголюб таку трафаретку дав... Ага, ось вона. Значить, переписуєш її на чистий аркуш паперу — тільки прізвища письменників підставляєш. Наприклад: «Вельмишановний, Іване Степановичу! Я такий-то (ставиш своє прізвище) дуже люблю читати ваші талановиті книги. Вечорами з сім'єю читаю їх і перечитую...»

— Та я ж неодружений!

— Спокійно! Звідки письменник знає, одружений ти, чи ні. Пиши, що з сім'єю, сім'я восьмеро чоловік... Але це вже, як говорить один мій знайомий, ліричний відступ. Одне слово, пишеш: «...Ваш могутній талант увібрав усе найкраще... Але, на жаль, Вашої останньої книжки я не зміг придбати у магазині. Чи не могли б Ви вислати хоч один примірник, бо у мене вже й сусіди питали, чи немає у мене Вашої останньої книги. Вони теж шанувальники Вашого яскравого таланту. Бажаю вам здоров'я і творчих успіхів. З повагою. Підпис». Ясно, макухо? Через тиждень книжка у тебе на столі. Правильніше, на книжковій полиці. Я за день по десятку листів відправляв — і от бачиш... Бібліотека.

— І ти вже перечитав усі ці книжки?

— А для чого читати? Книжки треба берегти. Постав на полицю і нехай стоять. А сусіди і знайомі від заздрощів помирають. Ти в їхніх очах авторитетна, інтелігентна людина. Правда, учора один типик приходив... Спочатку охав, ахав — сподобалося, значить. А потім, мабуть, заздрість взяла, і каже: «Гарна в тебе бібліотека, тільки Сократа нема». Уявляєш? Хамло! «Со-о-ократа нема...» Але нехай зачекає, я йому кирпу втру! Я адресок того Сократа дістану. Нікуди він від мене не дінеться — вишле свої книги. До того ж — з автографа-ми!

...А що, коли Жабоїд-Жабо й справді дістане адресу? Він такий!..

Михайло ПРУДНИК.

Мал. Й. КОГАНА

— Це ж треба було влізти по знайомству в кооператив композиторів...

Дали перцю!

З колгоспу «Перше травня» Варвинського району Чернігівської області колгоспники написали лист Перцеві. Про свого голову Степаненка В. П. Що воно, мовляв, за голова такий — місця не зігріє. Вранці приїде на господарство, сюди-туди загляне та й знову додому, у своє село Журавку. Правда, там у нього гніздо тепліше — власний будинок споруджується. На той будинок голова дещо й з колгоспу прихопив.

Голова Варвинського районного комітету народного контролю тов. Коновченко повідомив редакції, що бюро райкому партії оголосило Степаненку сувору догану, а загальні збори колгоспників звільнили його від обов'язків голови правління.

Модернізовані ночви чи?..

Що краще: коли у селі побудована баня і вона не працює чи коли її зовсім нема?

Як для кого. Для деяких голів колгоспів краще, коли її зовсім нема. Не треба думати про ремонт, труби, паливо та про банщика. І, принаймні, ніхто не пише скарг, що баня рік не працює або погано працює.

А для мешканців села? Один чорт. Чи в тому, чи в іншому випадку полощуться в ночвах та баліях.

Щоправда, дехто вважає, що купання у ночвах — давня народна традиція і ламати її не слід. Тим більше, що ночви тепер далеко не ті, що були у давнину. Ночви тепер модернізовані, підігнані під виміри потреб і часу.

У Казанківському та Ново-Бузькому районах, на Миколаївщині, цю традицію свято бережуть. А зберегти її сьогодні, скажемо відверто, не так просто. Переможною ходою на села наступає нове життя. Там, де стояли підсліпкуваті хатинки, виросли світлі котеджі, палаци культури, готелі, торгові і побутові комплекси. Нове життя принесло з собою телевізори і холодильники, пилососи і пральні машини, мотоцикли та автомобілі. Нове життя тисне і на оті балійно-ночв'яні традиції. І затиснуло б їх зовсім, якби не байдужість окремих сільських керівників. Стоять могутньою раттю на протибанних позиціях у Ново-Бузькому районі голови колгоспів: «Червона зірка» — П. П. Кожевников, «Колос» — І. Г. Благор, «Радсело» — В. І. Ключник, «Росія» — В. В. Куляба, «Червона Україна» — К. П. Гресь, «Хвиля революції» — Б. І. Онойко, «Більшовик» — Г. О. Дон, «Перемога» — Г. Г. Криса. З усіх дев'ятнадцяти голів колгоспів і директорів радгоспів району тільки шість не вистояли. Збудували у своїх селах бані. Правда, і тут ночви не канули в забуття. Люди бережуть їх. Не як реліквію, а як атрибут побутової необхідності. У колгоспі «Молода гвардія», завдячуючи правлінню і його голові П. В. Юрченкові, які ось уже чотири роки не спроможні відремонтувати баню, люди знову повернулися до ночов. Ночви рятують жителів і найкрасивішого села на Миколаївщині — Вільне Запоріжжя, де правління місцевого колгоспу ім. Москаленка очолює Д. М. Зубков. Бо й тут баня на замку.

Не менший героїзм при захисті «традицій» виявили керівники господарств і в Казанківському районі.

Голова колгоспу ім. К. Маркса А. Т. Краснощок категорично заявив:

— Баня?! Ти що, з неба звалився? Нема у нас бані і не буде!..

Ю. О. Загорський, голова колгоспу «Комунар», почувши запитання про баню, ледь не зайшовся від сміху:

— От дають! От диваки! У нас — баня! Та в самій Казанці баня не працює...

Голова колгоспу імені Чапаєва М. М. Абрамов сказав, що «слава богу, людям непогано і в ночвах»... Його колега з колгоспу ім. Димитрова А. Ф. Подобєд висловив міркування, що кому хочеться побанитися, може підскочити до Кривого Рога. А «в господарстві ще до цього не дожили». В. Д. Рукоманов, голова колгоспу «Шлях Леніна» відверто жалкує, що в селі баню збудували. «Ось уже три роки вона зачинена, бо ніхто митися в ній не хоче. Надійніше почувають себе у ночвах...».

Словом, як бачимо, традиція — велика сила. Не так традиція балії і ночов, як традиція довгої розкачки і інертності багатьох керівників. В одних «до бані не доходять руки». Інші «ще не дожили». В третіх вона «не передбачена планом». Поки вказівка згори не зобов'яже. Поки добрий дядя не візьме за ручку і не скаже:

— Товариші сільські керівники! Кому ж, як не вам, дбати про культуру села, про культуру побуту хліборобів? Бо знаєте, шановні, ночви, хоч і модернізовані, хоч і осучаснені, — все ж таки вони ночви. А баня то таки баня. То, знаєте, здоров'я!

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Миколаївська область.

Вісті з того світу

Кому — горе, а кому — радість

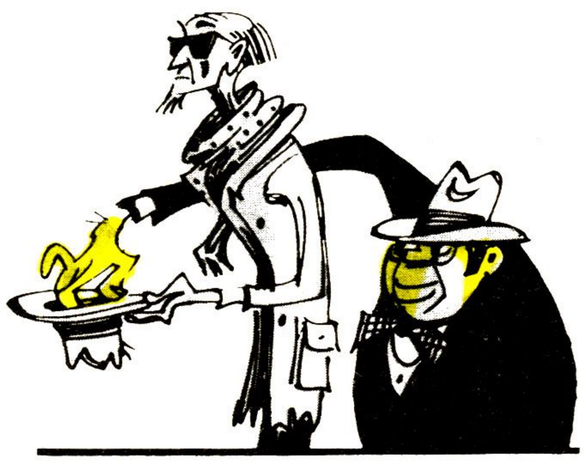

Чи можна підлататися на такому людському нещасті, як землетрус? Як не дивно, але це — зовсім не дивне і зовсім не безглузде запитання. Усе залежить од того, де той землетрус був.

Позаминулого року, наприклад, стався землетрус у області Фріулі—Венеція—Джулія. Десятки тисяч людей залишилися без даху над головою. Італійський уряд виділив зі своєї скарбниці якісь там суми на будівництво жител для потерпілих. І доручив цю справу секретареві заступника міністра внутрішніх справ Джузеппе Бальдо. Діставши необмежені повноваження, спритний секретар знюхався з відповідними ділками — власниками будівельних фірм і хапонув од них добрячого хабара — 14 мільйонів лір. А ті, в свою чергу, прибрали до рук виділені на будівництво державні дотації, а будувати не дуже-то пориваються.

Ревізія? Слідство? То пусте: Бальдо з компанією добре знають, як це робиться в Італії. Он ще десять років тому якийсь інший липкорукий чиновник з якимись іншими ділками добре заробили на землетрусі в іншій області, десь в Трентіно—Альто—Адідже, а «розслідування» ще й досі триває...

А чи можна заробляти на злидарстві? Скажімо, в Сполучених Штатах, де, навіть за даними офіційної статистики, не менш як 25 мільйонів людей — 10 процентів усього населення! — злидарюють. Деякі липкорукі чиновники з Чікаго довели, що і це запитання не безглузде: заробляти на злидарстві можна. Та ще й як! Звісно, на чужому злидарстві.

В США хоча й багато мовиться про те, що пора розв'язати проблему злидарства, але держава не так-то й охоче розв'язує свою калитку для допомоги бідним. От і займаються цим тут різні благодійницькі організації — церковні чи ще якісь там. І збирають пожертвування для нужденних. Цент до цента, долар до долара — і грошики все-таки набігають чималі. Зарадити ними 25 мільйонам, звісно, не можна. Але й вони не завжди потрапляють за адресою.

У Чікаго, наприклад, справу з благодійницькими грішми міські власті ще років з десять тому вирішили централізувати, «для схоронності», кажуть. І доручили її спеціально призначеним чиновникам. Отут усе й закрутилося.

Ніхто не знає достеменно, скільки доларів дійшло до чікагських злидарів. А от скільки поклали в свої кишені ті липкорукі чиновники, тепер відомо: не менше як 30 мільйонів. А скільки ж усього було поназбирано за ті десять років? Цього сказати не можна, бо липкорукі вчасно подбали про те, щоб нічого не можна було розібрати в їхній темній бухгалтерії. Спеціальні досвідчені експерти, які знаються на таких справах, твердять, що їм потрібно буде два чи три роки, щоб хоч трохи розвіяти туман.

Словом, хто на землетрусах у «вільному світі» непогано заробляє, а хто з цією ж метою злидарську скарбонку ретельно витрушує.

Я. ВАЛАХ.

Марія ЯНЧЕВА

МОЛОДІ ВАРВАРИ

Девіда Берковіца, прозваного поліцією «сином Сема», врешті-решт упіймали. Рік, протягом якого він буквально тероризував Нью-Йорк, умудрившись відправити на той світ шість і поранити сім чоловік, минув для нью-йоркців у атмосфері істерії і жаху. А ту атмосферу ретельно підігрівали радіо, телебачення та преса, смакуючи красномовні дані про «почерк» убивці. Нарешті двадцятичотирирічний душогуб потрапив до рук поліції. Та підстав для повного спокою нема — Берковіц же тільки один із багатьох злочинців. До того ж більшість із них розгулює на волі.

Але Америка — не єдина країна, де грабіжництво і вбивство поставлені на широку ногу. Ряд західноєвропейських видань заповнюються фотографіями фізіономій молоді учнівського віку. Це — ті, що «розшукуються за підозрою в убивстві». Зауважимо, що віковий, так би мовити, ценз весь час різко знижується.

Як і безробіття, тема злочинності у «вільному світі» уже така «заяложена», що навряд чи можна про неї щось нове сказати. Заклики до боротьби із насильством давно стали уже голими фразами.

А хроніка злочинів останнім часом дуже тривожна. Така тривожна, що деякі західні видання навіть силкуються самотужки розібратися в цій біді.

Хто за голову хапається, хто пропонує рецепти од страшної пошесті, а кіно і телебачення тим часом крутять собі фільми, у яких на всі лади розмальовуються убивства.

Вражає те, як сказав один американський психіатр, що лауреати Нобелівської премії важко пробиваються до засобів масової інформації. Перевага надається кримінальним злочинцям, божевільному маяченню.

Дехто запитує, чи не варто в усьому цьому шукати жахливих слідів фашизму. А чом би й ні? Сьогодні, після тридцяти з лишком років, на Заході Гітлер знову стає «суперзіркою». Останнім часом ним цікавляться поважні видання, він став героєм книги, фільму і рок-опери. А згадаймо, що саме відсутність елементарної поваги до людського життя було одною із патентованих ознак фашизму!

З болгарської переклала
В. СМИРНОВА.

Американська поліція старається не перешкоджати хуліганським нападам на представництва соціалістичних країн, що їх влаштовують сіоністські молодчики та інші провокатори.

(З газет).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Здається, ми приїхали ранувато.

ВИПАДОК У ТРАКТОРНІЙ

Якось у тракторній бригаді
(В якій — казати не берусь)
З'явився, наче для параду,
Новенький трактор «Беларусь».
— Ну, звідки він отут узявся?
— У нас такого не було... —
Все товариство загуло.
— Я вам скажу,— нараз озвався
Трудяга-тракторист Павло.
— Старався, хлопці, я ночами,
Хоч вам про це й не говорив,
Потроху власними руками
Зібрав його — й сюди привів.
— Де ж брав частини? — запитали.
— Та так... Обрав найлегший шлях:
Я позбирав оті деталі,
Що розгубили ви в полях.

Анатолій ГОРПИНИЧ.

с. Варварівка
Гуляйпільського району
на Запоріжжі.

●

Знавець музики

ЖАРТ

До магазину «Грампластинка»
Убіг прожогом покупець.
— Є Гріг у вас? А Бах? А Глінка?.. —
«О, певно, музики знавець!» —
Йому всміхнулась продавщиця.
Й одразу — як заметушиться:
— Є й Гріг, і Бах, і Глінка є... —
Вона пластинки програє.
Він слухає. Чудова ж гра!
(Та за вікно все позира).
Коли програли грампластинки —
Творіння Гріга, Баха, Глінки,
— Спасибі,— дівчині сказав.—
Піду. Вже й дощ он перестав.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Як хочете щитайте мій вірш, але я взяв актуальну проблему про яку турбується наша держава».

К. Ф.
з м. П'ятихаток.

— Чого там... Вірш, скажемо прямо, не позбавлений навіть деяких художніх достоїнств. Особливе враження справляє таке місце:

«Коти хвости понадували
І в лузи бігли стрімголов».

* * *

«ЛАГІДНА ШУТКА.
Одного разу, в ночі
Зустрів я дві старушки
Оказується Вони
Були дві подружки
Дорогі друзі мої
Мушу я признатись
Захотілося Мені
З ними цілуватись».

Ю. Б. з Томашпільського
району на Вінниччині.

— Прочитала б це ще одна «старушка» — ваша колишня вчителька української мови! Було б вам тоді не до «шуток»...

* * *

АБИ З РУК!..
У даль асфальтова траса
Новоявлена сіяла...
...Її, як слід, і обсадили,
Лиш дерева не полили, —
Тут їм жаба цицьки дала!
Отож, нестерпная картина:
Замість зелені — тичина!..
Що було б: хоть раз полити,
Аніж позор терпіти?!»

В. Х. з Краснодонського району
на Ворошиловградщині.

— Картина нам видалася такою нестерпною, що ми покидали свої робочі місця і мерщій побігли поливати дерева.

* * *

«І спотів же я нівроку,
мучить мене сон,
перед мною стоить окунь,
пошол к чорту вон!»

Ф. С. з Вінниччини.

— Правильно! І в пику його!

РОЗДУМИ ПРО СЕРВІС

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

«Шановна редакціє!

Я тільки що повернувся з установи, яка зветься витверезником, і зразу ж, навіть не похмелившись, сів писати Вам листа. Згадую про це для того, щоб Ви зрозуміли, яке глибоке обурення викликало у мене зневажливе ставлення до сервісу у вищезгаданій установі. Однак не буду висувати голослівних звинувачень, а розповім все по порядку.

Учора, після роботи, я попрямував до кафе «Лебідь», маючи на меті ефективно використати вільний час. Біля кафе скооперувався з двома незнайомими товаришами, які вразили мене неординарною ерудицією. Ми швидко зійшлися і за три години встигли обговорити багато кардинальних питань. Я весь час почував себе чудово, але під кінець не витримав колосальних інтелектуальних навантажень і відчув, що права півкуля мого головного мозку відключилася, а ліва працює з перебоями. Враховуючи можливість повного абстрагування від навколишньої дійсності, я вирішив подзвонити додому і заспокоїти жінку.

Двох копійок у мене не було. Щоб розміняти гроші, я спробував зайти у банк, але цьому рішуче перешкодили два міліціонери. Відхиливши запропоновану мною чесну полеміку про функції банків, вони помістили мене у машину і повезли у витверезник.

Під час їзди зі мною стався стрес, внаслідок чого я втратив здатність до самостійного пересування. Міліціонери занесли мене у невеличку кімнатку ногами вперед і відрекомендували молодому лейтенантові. На вигляд він був досить інтелігентний, тому я ввічливо запропонував йому обговорити проблему боротьби за збереження навколишнього середовища. Лейтенант рішуче відмовився, запропонувавши мені замість дискусії холодний душ.

Як бачите, подекуди у нас ще не рахуються з вимогами клієнта, забувають основне правило сервісу: клієнт завжди правий.

Не міг не обурити також натяк на мій нетверезий стан. Адже, якщо не фізично, то морально я був стійкий!

Після недовгого з'ясування цих питань мене відвели у тісний номер. Там вже перебував якийсь темний суб'єкт з деморалізованим інтелектом. Він також відмовився обговорювати проблему боротьби за збереження навколишнього середовища, обізвавши мене при цьому коротким неприємним словом.

Від незаслужених образ спав я погано і дуже рано прокинувся. У коридорі зіткнувся з міліціонером, який привіз мене у цю установу. Він зробив вигляд, що не впізнає мене, а на прохання сходити в овочевий магазин відповів іронічним запитанням: «Чи не прихопити ще й пляшку вірменського коньяку?»

Двогодинні і безрезультатні пошуки буфету у витверезнику привели мене до бібліотеки. Точніше, до куцої полички з книгами, автори яких розповідають про відому навіть дитині шкідливість алкоголю. Хочеться спитати: де розмаїття сучасної художньої літератури, де класика?

О десятій ранку лейтенант взяв у мене гроші за ночівлю і виписав квитанцію. Процедура ця пройшла по-канцелярському, сухо. Не було ввічливих усмішок, запрошень заходити ще. А хіба можливий без цього справжній сервіс?!

Не можу не зауважити, що взяли в мене чималеньку суму. За такі гроші я міг би тричі переночувати в готелі. Притому в люксі з телевізором.

Гадаю, з вищенаведених фактів ви зрозуміли, що питання сервісу у витверезнику стоїть зараз дуже гостро. Необхідно створити умови, в яких клієнт зміг би гармонійно розвивати свою особу. Бари, басейни, бібліотеки і конференц-зали, де у колі близьких людей можна буде обговорити актуальні питання літературного процесу або провести диспут на морально-етичну тему, повинні стати базою для задоволення постійно зростаючих потреб. Потрібно тільки, щоб відповідальні за сервіс люди взялися за цю справу серйозно. Буду радий, якщо мій лист допоможе їм у цьому.

Щиро стривожений проблемами сервісу

Семен ПОЛІТУРНИЙ».

м. Львів.

Лист до друку подав С. ПОЖИВИЛКО.

Нема здачі...

ГУМОРЕСКА

— З вас карбованець п'ятдесят чотири, — тицьнувши пальцем у червоні цифри лічильника, сказав водій.

Гусяк, понишпоривши у кишені, витяг два папірці по карбованцю і простяг шоферу.

— А у вас дрібні монети є?

— Ні, — поляпав по кишені куртки Гусяк.

Шофер невдоволено скривився і повертів у руках ще новенькі гроші.

— А може, знайдете? — спитав він.

— Уявляєте, нема ні копійки, — Гусяк про всяк випадок ще раз перевірив усі кишені.

— Що ж будемо робити? В мене теж дрібних грошей нема.

— Ну, нема, то й нема, — Гусяк відчинив дверцята. — Іншим разом, може, доведеться з вами їхати, віддасте.

— Як це?

— Ну, якщо у вас нема, то й не треба здачі.

— Ви що — смієтеся?

— І не думав.

— Ви-ибачайте-е, — втягуючи за полу Гусяка, що вже, було, виліз із машини, прогудів водій. — Наша автобаза боротьбу проти чайових оголосила, а ви що робите?

— А що я роблю? — зіщулився Гусяк.

— Сорока шістьма копійками намагаєтесь образити мою гідність. Ось що ви робите!

— Але якщо у вас нема здачі...

— Ну, то й що?

— А в мене нема дрібних грошей...

— Значить, по-вашому виходить, що можна й ображати?

— Та що ви... Я не мав цього на думці. Просто іншим разом віддасте.

— Ні, — категорично відрізав водій. — Цей номер не пройде.

— Але що ж нам робити?

— Копійки з собою треба мати, перш ніж у таксі сідати.

— Ну, добре, добре. На майбутнє я матиму на увазі, — застогнав Гусяк. — А тепер — хай уже буде так. Добре?

Якийсь час сиділи мовчки.

— Є вихід, — порушив тишу водій. — Поїхали.

— Куди? — злякано запитав Гусяк.

— Сидіть уже, — сердито відповів водій.

Заревів мотор, і машина зірвалася з місця. Цифрочки на лічильнику швидко змінювали одна одну. Коли вони відрахували два карбованці, водій натис на гальма, і таксі завмерло на темній незнайомій вулиці.

— Приїхали, — сказав шофер. — Ось тепер рівно два карбованці.

Гусяк залишив таксі і побрів уздовж вулиці...

Ігор ЛАГОЗА.

●

КВІТИ ДЛЯ ДРУЖИНИ

Купує квіти для дружини,
Як тільки з друзями хильне:
— Хай,— каже,— нюхає жоржини,
А не обнюхує мене!..

Кость МИХЕЇВ.

м. Донецьк.

Мал. М. КАПУСТИ

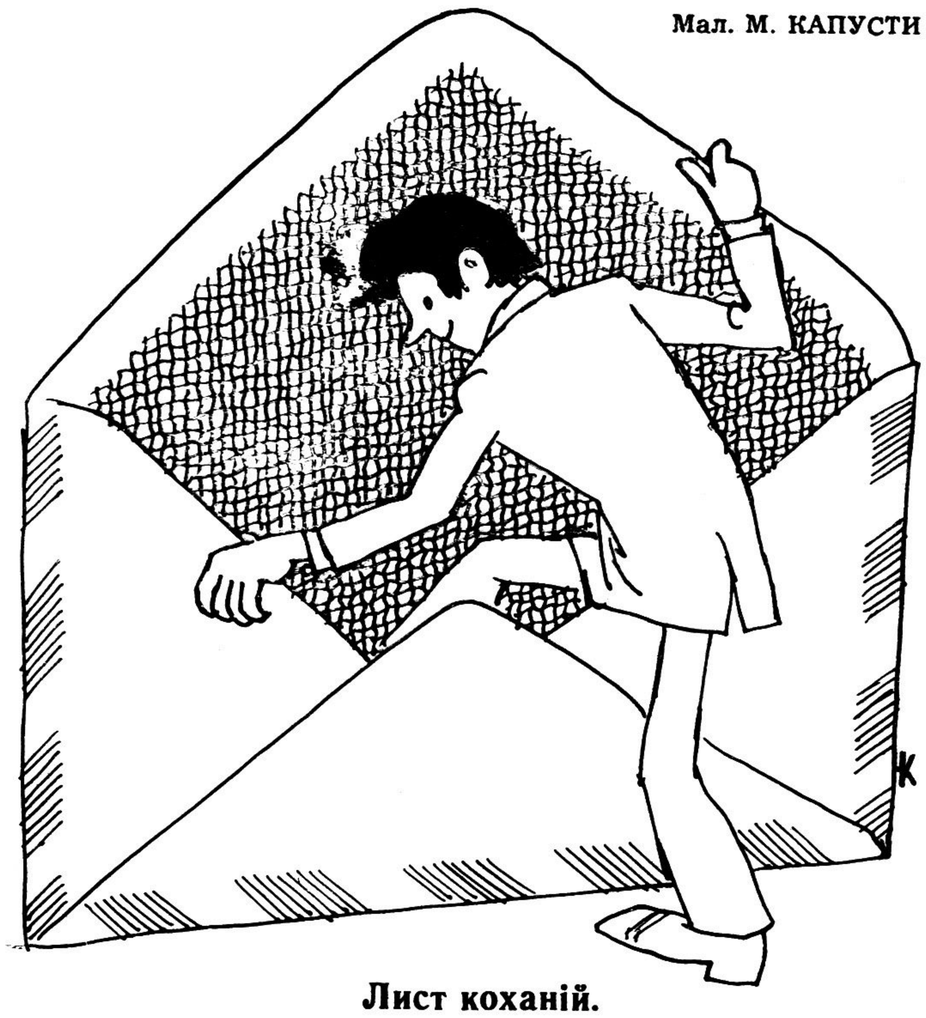

Лист коханій.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

Кадровик — монтажист кінофільмів.
Арлекін (перекручене від орлекінь) — Пегас.
Класик — маленький клас.
Вербовка — заготівля вербових кілків.
Карбюратор — художник-карбувальник.
Картограф — граф-картяр.
Баняк — працівник бані.
Баюра — довга байка.
Лінотип — ледар.
Легковажний — худий.

Склав Р. ЮЗВА
з м. Івано-Франківська.

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

● *Свою дружину тримав у руках, а чужу — на руках.*

● *Навіть рятівний круг, невдало кинутий, може вбити потопаючого.*

● *Дивлячись на деяких нинішніх парубків, можна вигукнути: «Зростаюче покоління!»*

● *«Все людське, мені не чуже», — чесно признався злодій.*

● *Роздобув у торговій мережі доброго промтовариша.*

● *Ніколи не розлучався з окремими недоліками.*

Олександр КИЗИМ.
м. Одеса.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«До Олесиної хати заходили і виходили свати, але вона ні закого не пішла заміж».

(З учнівського твору).
Надіслав Богдан КОСЬМІЙ.

* * *

«Озеро Зримське завжди було і залишається місцем відпочинку трудящих, оскільки воно не забруднюється ні стічними водами від виробництва, ні побутовими потребами трудящих».

(З відповіді на критичну замітку в райгазеті).

—

«У мого чоловіка людське серце, а вона спользувалася, що він дурний, та яєшнею з горілкою його щодня напуває. Всьоравно розводу йому не дам. У мене є квитанція з сільради, що з ним записана, як мужчина і жінка».

(Із заяви до суду).
Надіслав І. ТРУБКА.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

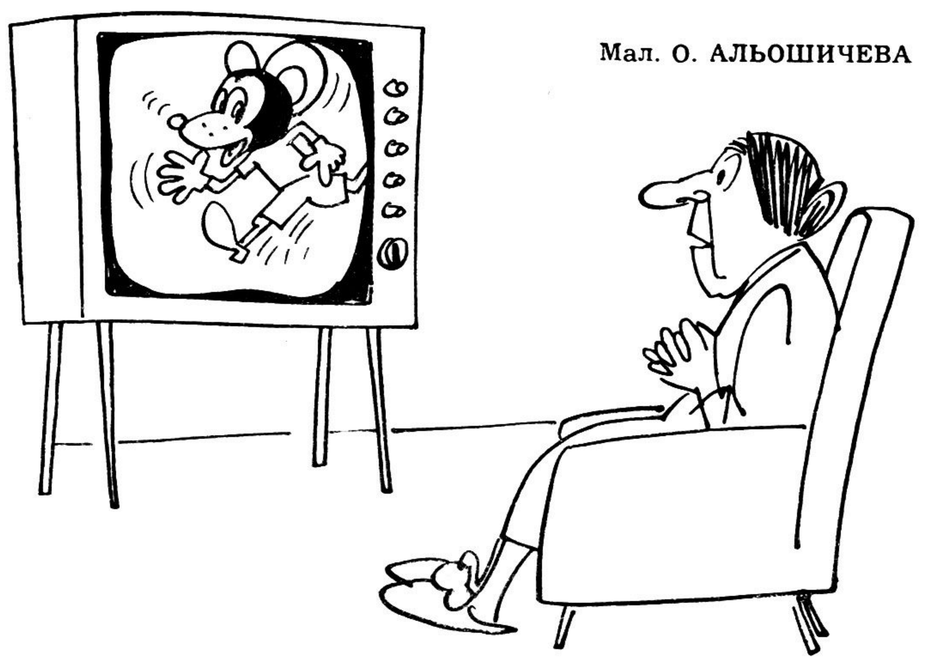

— Господи, невже в телевізорі миші завелися?

ДРУЗІ ПЕРЧЕ!

Чи не доводилося тобі бачити кінофільми навпаки? Коли через неуважність або з якихось інших причин кіномеханік вставляє кінострічку не тим кінцем. Щось подібне сталося в нашому Армянську Краснoперекопського району. Будували районний вузол зв'язку. Шість років тому стіни звели, закупили столярку, приладнали опалювальні батареї, зробили стелі. І раптом почалося будівництво... навпаки. Зникли стелі, розтягли столярку, познімали опалювальні батареї. Тепер за стіни беруться. А все тому, що БУ № 49 тресту «Перекопхімбуд» кинуло оте будівництво і навіть забуло про нього.

Під час подібних кіносеансів глядачі свистять і тупотять ногами. А що нам зробити, Перче, щоб про нас згадали і довели будівництво до кінця?

В. КОРЕНЬ.

Кримська область.

Ти чув що-небудь про повітряні мости? Якщо ні, то приїзди до нас у Новгород-Сіверський на вулицю Ромченка. Не дивуйся, якщо ніякого мосту не побачиш. Ми й самі його не бачили. Але припускаємо, що він таки є. Бо голова міськвиконкому тов. Білоус письмово запевнив нас: «...будівництво пішохідного мосту по вулиці Ромченка буде виконаю у третьому кварталі 1977 року». А оскільки й по сьогоднішній день отам нема навіть поганенької кладки, то не інакше — тов. Білоус розпорядився побудувати повітряний міст... або просто відбувся відпискою.

В. СИГУТА.

м. Новгород-Сіверський.

Знаєш, як можна використати водонапірну башту? Учні нашої школи, поряд з якою вже давненько лежить ота заіржавіла башта, додумалися: на перервах вони змагаються — хто краще влупить у неї каменюкою, щоб залишити на ній глибшу позначку і щоб луна розляглася аж на третю вулицю.

Дехто з мешканців селища знайшов застосування й огорожі, якою було обнесено територію майбутньої свердловини для водопроводу. Її, цю огорожу, ламають і частинами використовують для потреб приватного сектора. До труб, прокладених по вулиці Ворошилова, правда, руки ще не дійшли: лежать поки що труби, іржавіють. А воду... воду носимо відрами. І для пиття, і для миття, бо новозбудована лазня більше ремонтується, аніж діє. Після останнього ремонту, наприклад, протягла аж шість днів, поки не вдарив мороз та не вивів з ладу завчасно не утеплені труби.

Отож, воду добуваємо, Перче, по-старовинному, гартуючи м'язи, і миємося також по-старовинному, в ночвах. Чим уклінно й завдячуємо директорові «Міськводоканалу» Ф. В. Сухенкові та директорові побуткомбінату Я. Г. Філіпову.

В. ХУРЛЕТА.

**м. Ірпінь на Київщині,
селище Коцюбинського.**

ЛОВИСЯ, РИБКО!

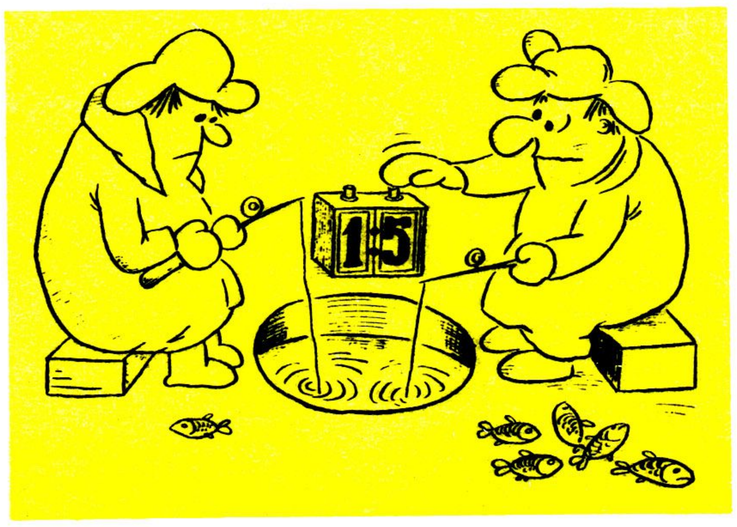

Без слів.

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

— Тут моя постійна ополонка!

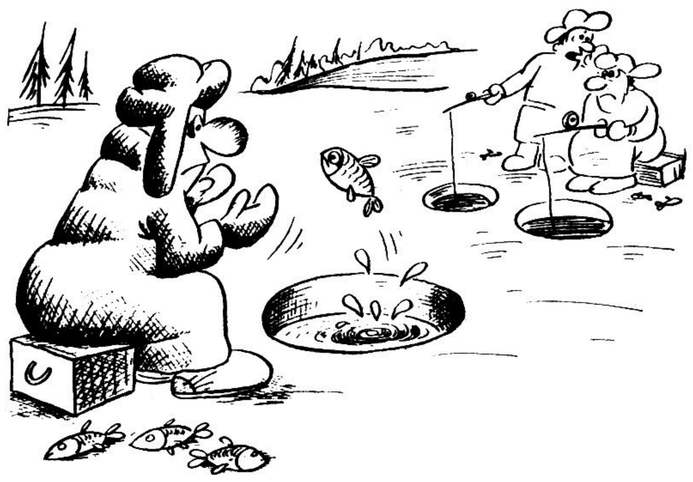

— Це гіпнотизер із нашого будинку культури!

Без слів.

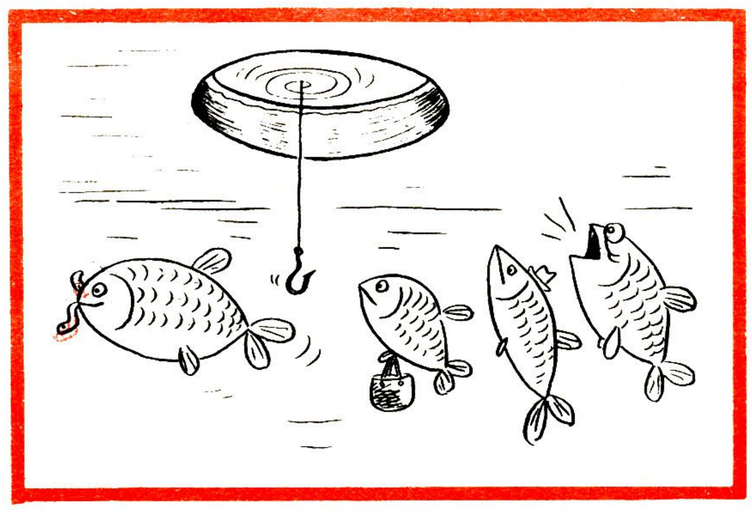

— Не затримуйте черги!

Мал. А. БОРДУНІСА

Підвищення кваліфікації.

ЗООАФОРИЗМИ

● *Засідлав стриноженого і хвалиться, що на коні.*

● *Демократія джунглів — у звірячих кігтях.*

● *Комарика й без мікрофона добре чути.*

● *Персональне рило.*

● *Із сосунців — у лизуни.*

Микола ПОЛОТАЙ.

ДУМКИ В ДВА РЯДКИ

Осел завжди залишиться ослом,
Хоч видай ти йому диплом.

* * *

Казав: — Собака — кращий друг!
А взяв Каштана на ланцюг.

В. ШАПОВАЛОВ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 18 за 1977 рік було надруковано замітку «Клас просто неба», в якій йшлося про те, що працівники мехколони № 11 тресту «Київсільелектромережбуд», закінчивши реконструкцію електролінії у селі Сичівці (Христинівський район), покинули трактор у селі просто неба і протягом півроку навіть не згадували про нього.

Директор Черкаського обласного підприємства сільських електричних мереж тов. А. Г. Прокопенко повідомив, що одразу ж після виступу Перця трактора з села Сичівки було завезено на базу мехколони № 11.

★ «Кого під душ?» — так називалася замітка, опублікована у № 18 журналу за минулий рік, в якій писалося про те, що баня у місті Косові вкрай занедбана і давно вже потребує ремонту.

Як повідомив заступник голови виконкому Івано-Франківської облради тов. О. С. Соляник, наведені у замітці факти дійсно мали місце.

Нині у приміщенні бані проводиться капітальний ремонт, який найближчим часом буде закінчено.

★ Мандруючи по Житомирщині, Перець завітав до райцентру Черняхова. Походив там, подивився і свої враження про недоліки в культурно-побутовому обслуговуванні населення записав у фейлетоні «З олівцем по Черняхову» (№ 19 журналу за 1977 рік).

Заступник голови виконкому Житомирської облради тов. Е. Ю. Бєлова сповістила редакції, що фейлетон обговорено у відповідних організаціях та установах району.

З метою усунення вказаних недоліків, виконком Черняхівської райради прийняв рішення, яким зобов'язав виконком селищної Ради народних депутатів, керівників підприємств і організацій здійснити заходи по благоустрою селища, впорядкувати громадські місця: стадіон, парк тощо.

Вже завершується капітальний ремонт приміщення колишньої середньої школи, де буде розміщено районну бібліотеку для дорослих та дитячу бібліотеку.

Проведено також ремонт і встановлено додаткові телефонні апарати на автостанції, в готелі та в інших громадських місцях.

Для поліпшення умов обслуговування пасажирів вирішено питання про будівництво нової автостанції. Нині вже виділено земельну ділянку і завезено збірний автопавільйон. А після того, як буде завершено виготовлення проектно-кошторисної документації, одразу ж розпочнеться будівництво.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 4 (1022) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 17. I. 1978 р. Підписано до друку 4. II. 1978 р. БФ 12875. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 0325. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Пентагонівські «яструби» називають нейтронну бомбу «чистою і благородною» зброєю, оскільки вона знищує тільки людей, а матеріальні цінності лишає неушкодженими. Вони намагаються якнайшвидше озброїти нею війська НАТО, що розташовані в Західній Європі.

(З газет).

Індекс 74393

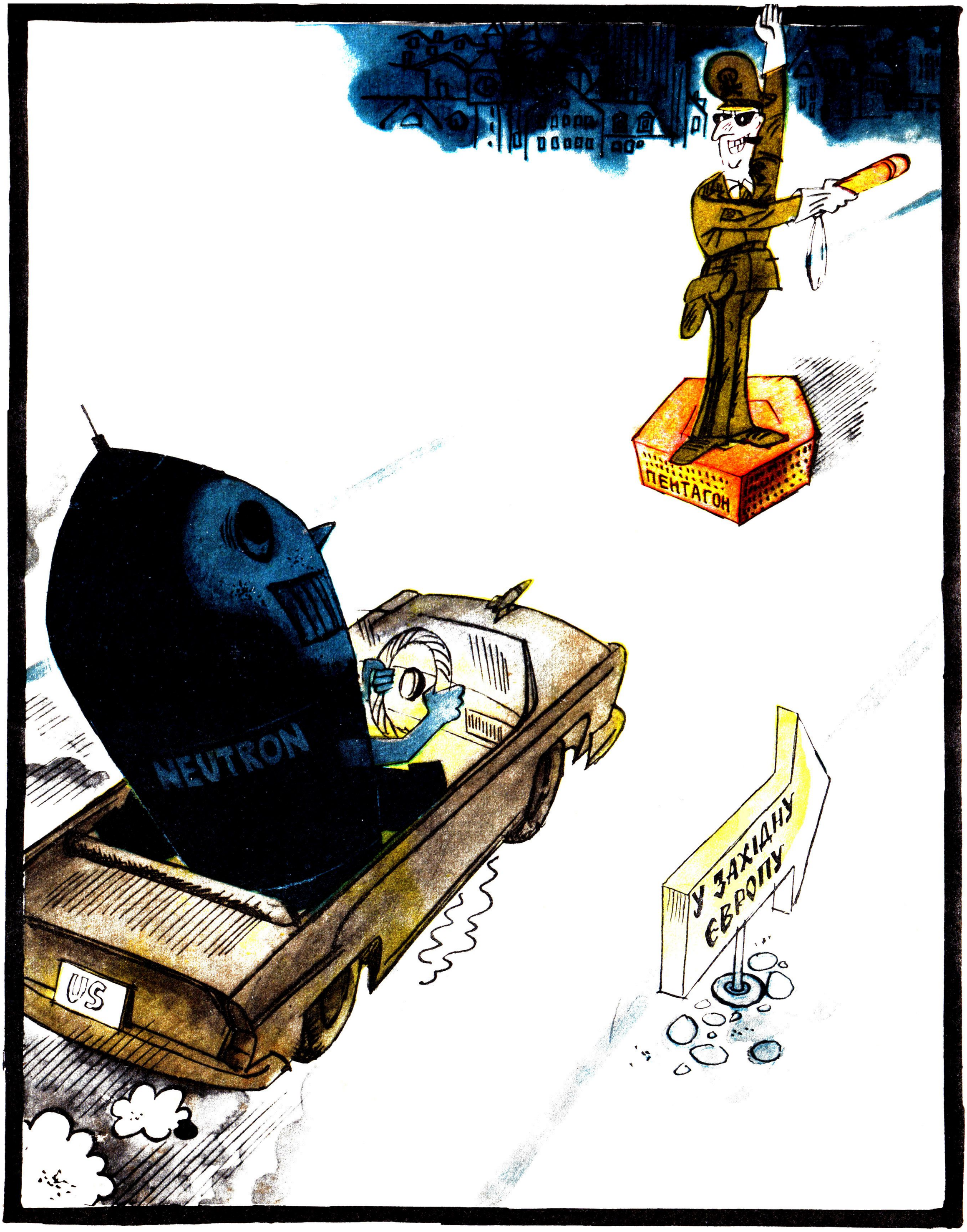

— Даємо вам «зелену вулицю», ваше благородіє!